అడకత్తెర

ఐ. ఎస్. రావ్

రాజారావు అలసటగా ఆవులిస్తూ రిస్ట్‌వాచ్ చూసుకున్నాడు.

పదకొండున్నర కావస్తోంది.

సగం కాలిన కరోనా సిగార్ని యాష్ట్రేమీద విసుగ్గా నొక్కి, చిత్తుకాగితాల బుట్టలోకి గిరాటేశాడతను. కళ్ళు మూసి, రెండు చేతుల్తో రెప్పలమీద అదుముతూ వుండిపోయాడు. అర్ధరాత్రి కావస్తున్నా అన్నం తినాలనిపించడంలే దతనికి. తనని భోజనానికి పిలిచే ధైర్యంలేని భార్య గురించి సానుభూతితో ఆలోచేస్తూ కళ్ళు తెరిచాడతను.

ఎదురుగా బల్లమీద మడతపెట్టి పెట్టిన న్యూస్ పేపర్లోంచి ఇరవైరెండేళ్ళ మోహన్ అతనివైపు నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు. ఆరోగ్యంగా అవుపిస్తున్న మొహం. రిమ్‌లెస్ అద్దాల వెనకనుంచీ తీక్షణంగా చూస్తున్న కళ్ళు. కొద్దిగా విచ్చుకున్న పెదవులు.

రాజారావు అప్రయత్నంగా, పేపర్లో అచ్చయిన కొడుకు ఫోటోని వేళ్ళతో తడిమాడు. పేపర్లో గత వారంరోజులుగా మోహన్ ఫోటో, తన చిరునామా ముద్రించబడుతున్నాయి. కానీ ఫలితం కనబడ్డంలేదు....

రాజారావు నిట్టూరుస్తూ టెలిఫోన్ రిసీవర్ని అందుకున్నాడు. తనకి కావాల్సిన వ్యక్తి ఇంకా అక్కడ వుండకపోవచ్చు. ఉన్నా, విసుక్కోవచ్చు. అయినా తప్పదు! రాజారావు నంబరు తిప్పాడు.

"యస్?" అవతలి కంఠం విసుగు దాచుకోకుండా అంది.

"కమీషనర్ వున్నారా?" రాజారావు ప్రశ్నించాడు.

"మీరెవరు?"

రాజారావు చెప్పాడు. రెండు క్షణాల తర్వాత కమీషనర్ కంఠం అతని చెవిలో పలికింది.

"సారీ ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్ ..." రాజారావు నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

"ఇట్సాల్ రైట్! మిస్టర్ రాజారావ్, అయామ్ సారీ. ఏదీ తెలీలేదు. ఇవాళ రెండు యాక్సిడెంట్లూ, రెండు హత్యలూ జరిగాయి. ఆ విక్టిమ్స్‌లో మీ అబ్బాయి లేడు... " పోలీస్ కమీషనర్ అన్నాడు.

"థాంక్స్...." ఏమనాలో తోచని రాజారావు యాంత్రికంగా అన్నాడు.

"హాస్పిటల్స్ అన్నీ చెక్ చేయించాం. మోహన్ యెక్కడా జబ్బుతో అడ్మిట్ కాలేదు. అంటే, అతను యెక్కడో క్షేమంగానే ఉన్నాడని చెప్పుకోవచ్చు.."

"కమీషనర్ గారూ, వాడు వెళ్ళిపోయి వారం దాటింది. నా ఎదుట నిలబడేదాకా వాడు క్షేమంగా

వున్నాడని సరిగ్గా చెప్పలేను...."

"డోంట్ గెట్ వర్రీడ్; మిష్టర్ రాజారావ్. పారి పోయిన ప్రతి కొడుకూ ప్రాడిగల్ సన్‌లా తిరిగొస్తాడు."

"ఎప్పుడు?" రాజారావు అడ్డొస్తూ అడిగాడు.

"సారీ. మీ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పే శక్తి మాకు లేదు! మా ప్రయత్నాలు మేం చేస్తున్నాం. ఏదైనా తెలిస్తే మీకు తెలియజేయబడుతుంది. మీరు ఫోన్ చేయనఖ్ఖరేదు!" పోలీసు కమీషనర్ కంఠంలో విసుగు ధ్వనించింది. టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేయబడింది.

తప్పిపోయిన వాళ్ళని పోలీసులు అంత తేలిగ్గా కాలికి పట్టుకోగలిగితే, దేశంలో దొంగలూ, అపరాధులూ స్వేచ్ఛగా తిరిగేవారు కారు! విరక్తితో నవ్వుకుంటూ రాజారావు కుర్చీలోంచి లేవబోయాడు. టెలిఫోన్ మ్రోత అతన్ని మళ్ళీ కుర్చీకి అతికించింది.

"హలో...." అన్నాడతను రిసీవర్ని చెవికి ఆనిస్తూ.

"రాజారావా?" బొంగురు కంఠం ప్రశ్నించింది.

"యస్. మీరెవరు?" రాజారావు ప్రశ్నించాడు. అపరిచితమైన కంఠం అది.

"రాజారావ్, నీ కొడుకు తప్పిపోయాడు. అతని ఆచూకీ తెలియజేసిన వారికి తగిన పారితోషికం..."

"యస్! అబ్బాయి యెక్కడున్నాడు? మీరెవరు?" రాజారావు ఆత్రుతతో అరిచాడు. లక్షాధికారి అయిన తనని వొక అపరిచితుడు ఏకవచనంలో సంబోధిస్తున్నా డన్న సంగతిని అతను చిటికెలో మరిచిపోయాడు. అవ తలినుంచీ వెంటనే సమాధానం రాలేదు. రాజారావు గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది....

"తగిన పారితోషికం ఎంత?" బొంగురు కంఠం

ప్రశ్నించింది.

"వెయ్యాన్నూటపదహార్లు!" రాజారావు తక్షణమని అన్నాడు. "మీరు....మీరెవరు? ఎక్కణ్నుంచీ మాట్లాడుతున్నారు? మోహన్ క్షేమంగా వున్నాడా?"

"వెయ్యాన్నూటపదహార్లు తగిన పారితోషికం కాదు!" బొంగురు కంఠం నవ్వుతూ అంది. "అంటే నీ హోదాకూ, నీకూ తగిన పారితోషికం కాదు!"

"అబ్బాయి యెక్కడున్నాడో చెప్పండి. మీ కెంత కావాలో చెప్పండి!" రాజారావు సహనం నశిస్తోంది.

"పోయాడనుకున్న కొడుకు దక్కాడు; అదే పదివే-ఒ!' అని అయినా నువ్వు అనుకోవాలి!" రాజారావు ప్రశ్నని వినిపించుకోనట్టు అంది బొంగురు కంఠం.

కోపంతో, అసహనంతో రాజారావు చేతులు వణకడం ప్రారంభించాయి. అతి ప్రయత్నంమీద తమాయించుకున్నాడతను.

"ఆల్ రైట్. పదివేలు! అబ్బాయి ఎక్కడ...."

అవతలి కంఠం నవ్వింది. "రాజారావ్, మాటవరసకి అలా అన్నాను. 'పదివేలు' సామెత మొత్తం. అది మనిద్దర్లో యెవ్వరికీ తగిన పారితోషికం కాదు!"

రాజారావు ఊపిరి బిగబట్టాడు. ఎవడీ వ్యక్తి? ప్రాక్టికల్ జోకరా?

"మిష్టర్, ఎవర్నువ్వు? యేమిటీ సరసాలాడ్డం?" రాజారావు ఏకవచనంలో గద్దించాడు.

"నేనెవరో నీకు తెలియాల్సిన అవసరంలేదు. తెలిసే అవకాశమూ లేదు! నా అంచనా ప్రకారం 'పోయిన కొడుకు దక్కితే అదే పదిలక్షలు!'—అని నువ్వు అనుకోవాలి...."

"వాటీస్ దిస్?" రాదురావు అడ్డొస్తూ కపిరాడు.

"నాదృష్టిలో 'పదిలక్షలు' కూడా సామెత మొత్తమే. నీ కొడుకు ఆచూకీ కావాలంటే నువ్వు అయిదు లక్షలు మాత్రం పారితోషికంగా ఇవ్వాలి!" బొంగురు కంఠం తాపీగా అంది.

రాజారావు తన చెవుల్ని నమ్మలేకుండా ఉన్నాడు. ఆశ్చర్యంతో అతని నోరు తెరుచుకునే ఉండిపోయింది. ఎందుకో మొహంమీద చెమటలు కమ్ముతున్నాయి.

"రాజారావ్, వినపడిందా?" బొంగురు కంఠం హెచ్చరించింది.

"మిస్టర్, బీ రీజనబుల్. అబ్బాయి ఆచూకీ చెప్పు. రీజనబుల్ పారితోషికం తీసుకో!" రాజారావు తెప్పరిల్లి అన్నాడు.

"అలా అన్నావ్; బావుంది! నిస్సందేహంగా నేను రీజనబుల్ మనిషినే! అందుకే పదిలక్షలు అడక్కుండా అయిదుకే తృప్తిపడుతున్నా!"

"ఇది అన్యాయం! ఘోరం...." రాజారావు బొబ్బ లెట్టాడు.

నవ్వు అతన్ని ఆపింది. "కిలో మైదాపిండిలో వంద గ్రాముల పాలపొడిని కలిపి, జామూన్ మిక్స్ పేరుతో కిలో నలభై రూపాయలకి అమ్మి తేరగా లక్షలు ఆర్జించు కుంటున్న నీకు ఇది అన్యాయంగానే అవుపిస్తుంది! ఆల్ రైట్, అయిదు లక్షలు చెల్లించడానికి సిద్ధంగా ఉంటే ఇంట్లోంచి పారిపోయిన నీ కొడుకు ఆచూకీ చెప్తాను. త్వరగా తేల్చుకో!" బొంగురు కంఠం నిర్ల క్ష్యంగా అంది.

రాజారావు గుటకలు మింగాడు. అవతలి వ్యక్తి వరస

అతనికి బొత్తిగా అర్థంకావడంలేదు. అమూకీ చెప్పడానికి అయిదులక్షలు!

"నువ్వెవరో నాకు తెలీదు. నీ తత్వం నాకు అర్థం కావడంలేదు. నా కొడుకు అమూకీ నీకు తెలుసన్న గ్యారెంటీ ఏమిటి?" రాజారావు ప్రశ్నించాడు.

బొంగురు కంఠం సగర్వంగా నవ్వింది. "నా మాటల్ని నువ్వు నమ్మలేకపోవచ్చు. నీ సుపుత్రుడి మాటల్ని నమ్ముతావ్! విను!" అన్నాడతడు. అప్రయత్నంగా రాజారావు చెవులు రిక్కించాడు. రిసీవర్ గుండా యేవో చిన్న చిన్న శబ్దాలు అతని చెవిలో దూరుతున్నాయి....

"నాన్నా...." మోహన్ కంఠం. రాజారావు ఉలిక్కి పడ్డాడు. ఊపిరి బిగబట్టి, సర్వశక్తినీ చెవిలోకి కేంద్రీకరించాడు.

"నాన్నా.... నేను.... నేను....ఇక్కడ.... నన్ను...." చిన్న శబ్దం తడబడుతున్న మోహన్ కంఠాన్ని పూర్తిగా నొక్కేసింది.

"బాబూ.. మోహన్!" రాజారావు గద్గద కంఠంతో అరిచాడు.

"రాజారావ్, నీ కొడుకు కంఠాన్ని విన్నావు. ఇప్పుడు నా మాటల్ని నువ్వు చచ్చినట్టు నమ్మాలి! సో...."

"మిష్టర్....నువ్వెక్కణ్నుంచీ మాట్లాడుతున్నావ్? త్వరగా చెప్పు! పారితోషికం...." రాజారావు వణికే కంఠంతో అన్నాడు.

"తొందరపడుతున్నావ్! నీ కొడుకు అమూకీ మాత్రమే నాకు తెలుసని అనుకోవద్దు. ఇంటినుంచీ, నీనుంచీ పారిపోతున్న నీ సుపుత్రుడిని వెతికి పట్టుకున్నాను. పంజరం లోంచీ ఎగిరిపోతున్న చిలకని పట్టి మరో గట్టి పంజ

రంలో బంధించాను. అడిగింది చెల్లిస్తే అతన్ని నీకు అప్పగిస్తాను!" బొంగురు కంఠం నవ్వుతూ అంది.

రాజారావు శరీరం ఒక్కసారి జలదరించింది. "మిస్టర్, నువ్వు చేస్తున్న పనిని కిడ్నాప్ అంటారు. అది ఎంత నేరమో...."

"నేను చేస్తున్న పనిని నీ ఇష్టంవచ్చిన పేరుతో పిలుచుకో. ఐడోంట్ కేర్! నాకు కావాల్సింది ఇచ్చెయ్; నీకు కావాల్సింది పుచ్చుకో!" బొంగురు కంఠం నిర్లక్ష్యంగా అంది.

"ఇవ్వకపోతే?" అప్రయత్నంగా రాజారావు గద్దించాడు.

అవతలి కంఠం చిన్నగా నవ్వింది. అగ్గిపుల్ల గీచిన చప్పుడు చిన్నగా రాజారావుకి వినిపించింది. "రాజారావ్ మంచి ప్రశ్న అడిగావ్! ఇవ్వకపోతే, పేపర్లో నీ ప్రకటన జీవితాంతం కొనసాగుతూనే ఉంటుంది! ఆచూకీ కనుక్కోడానికి—నీ కొడుకు యెవ్వరికీ కనిపించడు!"

"వాట్!" రాజారావు బొంగురుగా అరిచాడు. వణుకుతున్న అతని చెయ్యి రిసీవర్ని చెవికి అదిమింది.

"మళ్ళీ చెప్పాలా?" బొంగురు కంఠం ఎగతాళిగా అడిగింది.

రాజారావు మౌనంగా ఉండిపోయాడు. ఇంట్లోంచి ఉడాయించిన తన ఏకైక పుత్రుడి ఆచూకీ ఈ విధంగా తెలుస్తుందని అతను ఊహించలేదు. అసలు, మోహన్ ఇంట్లోంచి తనకుతానే వెళ్ళిపోయాడా? తనతో ఫోనులో మాట్లాడుతున్న వ్యక్తి కిడ్నాప్ చేశాడా?

"ఇప్పుడు నాకంతా అర్థమవుతోంది. మావాణ్ని నువ్వు కిడ్నాప్ చేశావ్!" రాజారావు ఆక్షేపణా,

ఆగ్రహం కలిసిన కంఠంతో అన్నాడు.

అవతలి వ్యక్తి పకపక నవ్వాడు. "రాజారావ్, డబ్బున్న వాళ్ళంతా మూర్ఖులన్న నా నమ్మకాన్ని గట్టిపరుస్తున్నావ్! మీ వాణ్ణి నేను కిడ్నాప్ చేసివుంటే, ఎప్పుడో నీ దగ్గర పైకం వసూలు చేసి, అతన్ని నీ దొడ్డిలోకి తోలేసి ఉండేవాణ్ణి! కిడ్నాప్ చేసిన వ్యక్తిని పది రోజులపాటు భద్రంగా దాచి, మేపుతూ రిస్కు తీసుకునేంత తెలివి తక్కువవాణ్ణి కాను!"

"ఆల్ రైట్. బాబుని తీసుకురా. పైకం పట్టుకెళ్ళు" అడకత్తెరలో తగులుకున్న రాజారావు క్షణంలో నిర్ణయించుకొని అన్నాడు.

"రాజారావ్, ఇంకా ఎదగు! ఈ కబుర్లు మీ అమ్మమ్మకి చెప్పుకో!" అవతలి వ్యక్తి ఎగతాళిగా అన్నాడు.

"వాట్ డూ యూ మీన్?" రాజారావు హుంకరించాడు.

"గిత్తను బందెల దొడ్డికి తోలుకొచ్చినట్టు నీ కొడుకుని నేను నీ ఇంటికి తోలుకురాను. అయిదు లక్షలిస్తానంటే నువ్వు ఏం చేయాలో చెప్తాను...."

"పారేస్తాను! చెప్పు!" రాజారావు అడ్డొస్తూ అరిచాడు.

"వెరీగుడ్, వెరీగుడ్! అసలు సంగతి చెప్పేలోగా, మరికొన్ని విషయాలు నీ బుర్రలోకి ఎక్కించాలి: ఈ ఫోన్ కాల్ గురించీ, అయిదు లక్షల గురించీ నీ భార్యకు కూడా చెప్పకు. పోలీసుల్నీ, ప్రయివేట్ ఇన్వెస్టిగేటర్స్‌నీ సహాయం అడక్కు. ఈ విషయం నాతో

తప్ప ఇంకెవ్వరితోనూ మాట్లాడకూడదు...."

"అవన్నీ నాకు తెలుసు. కిడ్నాప్ చేసే ప్రతివాడూ, బ్లాక్ మెయిల్ చేసే ప్రతివాడూ చెప్పే ఎంతులే! అసలు సంగతి చెప్పు...." ఉడ్డోస్తూ అన్నాడు రాజారావు.

అవతలి వ్యక్తి వికలిగా నవ్వాడు. "ఫరవాలేదు; తెలివైనవాడివే! నీకు ఇచ్చిన సూచనల్ని పాటిస్తావన్న నమ్మకం కలగడానికి ఇంకో నాలుగ్గంటలూ నిన్ను పరీక్షిస్తాను. డబ్బుని సూట్ కేస్ లో సర్దడం తప్ప మరో పని నువ్వు చేయకూడదు. ఈ క్షణంనుంచీ నిన్ను నా అబ్జర్వేషన్ లో వుంచుతాను. నాకు అనుమానం కలిగించే విధంగా నువ్వు ఏ పని చేసినా—తర్వాత నా కంఠం వినిపించదు; నీ కొడుకు కనిపించడు! అర్థమైందా?"

"నన్ను నువ్వు పరీక్షించనఖ్ఖర్లేదు. అడిగింది గిరాటేస్తాను, మావాణ్ణి ఇచ్చేసి నీ దారిన నువ్వు పో! డోంట్ టెస్ట్ అనదర్ రే!" రాజారావు అరిచాడు.

"నో, రాజారావ్. నువ్వు కేవలం వినే పొజిషన్ లో ఉన్నావు; చెప్పే పొజిషన్ లో లేవు! నిజం చెప్పాలంటే, నా అడకత్తెరలో ఇరుక్కున్నావ్!" అవతలి వ్యక్తి చిన్నగా నవ్వాడు. రాజారావు చెవిలో సీసం కరగించి పోసిన ఎఫెక్టు తెస్తోందా నవ్వు.

"మిస్టర్ .... నేను .... అనేదేమిటంటే ...." రాజారావు నచ్చజెప్పే ప్రయత్నం చేయబోయాడు.

"అనడం కాదు; వినడమే నీ డ్యూటీ!" ఆ వ్యక్తి కంఠం కటువుగా ధ్వనించింది. రాజారావు నిస్సహాయంగా నిట్టూర్చాడు. అప్రయత్నంగా పళ్ళు కొరుక్కున్నాడు.

"రేపు రాత్రి 12 గంటలకి ఫోన్ దగ్గర పద్మాసనం

వేసుక్కూచో!" కంఠం హెచ్చరించింది. రాజారావు చెవిలో ఫోన్ క్లిక్‌మంది....

రాజారావు చలనం లేకుండా విగ్రహంలా కూచుండిపోయాడు. తలుపు తెరిచిన చప్పుడు విని అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఏమిటండీ, ఏదేనా తెలిసిందా?" గుమ్మంలో నిలబడ్డ సులోచన ప్రశ్నించింది.

అప్రయత్నంగా రాజారావు రిసీవర్ని క్రేడిల్ మీద పడేశాడు. తన వేపు అయోమయంగా చూస్తున్న భార్యని వెర్రివాడిలా చూశాడు....ఏదో కాదు....ఎంతో తెలిసింది....

2

పక్కకి తిరిగి పడుకొని సన్నగా గురక ప్రారంభించిన భార్యని రాజారావు సంతృప్తితో చూశాడు. సులోచన ఆదమరచి నిద్రపోవడం మంచిది. తనకి ఫోన కాల్ వచ్చినప్పుడు ఆమె మెలకువతో ఉండటం అంత మంచిది కాదు. అందుకే ఆమె తాగిన పాలలో నిద్రమాత్ర కలిపాడు.

రాజారావు తన ఆఫీసు గదిలోకి నడిచాడు. టేబుల్ ముందు రొటేటింగ్ కుర్చీలో కూలబడి టైం చూశాడు. పన్నెండవడానికి ఇంకా పావుగంట ఉంది.

గత అర్ధరాత్రి నుంచీ గంటలు రోజుల్లా వారాల్లా ప్రాకుతున్నాయనిపిస్తోందతనికి. ఆలోచించి, ఆలోచించి అతని బుర్ర వేడెక్కిపోయింది.

మోహన్ ఇంట్లోంచి ఎందుకు పారిపోయాడో అతనికి అంతుపట్టడంలేదు. ఒక్కగానొక్క కొడుక్కి తను సర్వ సౌకర్యాలూ సమకూర్చాడు. లక్షలాది ఆస్థికీ,

లోతుగా వేళ్ళు తన్ని, కొమ్మలూ రెమ్మలుగా వ్యాపిస్తున్న వ్యాపారానికి చక్కని వారసుడిగా, తన సక్సెసర్ గా కొడుకుని రూపొందించడానికి తను నిర్విరామంగా కృషి చేస్తున్నాడు.

మోహన్ కిడ్నాప్ చేయబడ్డాడని అనుకోడానికి అతనికి మనస్కరించడంలేదు. ఫోన్ లో తనని పలకరించిన వ్యక్తి చెప్పింది విశ్వసించదగిందిగానే ఉంది. కిడ్నాప్ చేశాక, వారంరోజులపైగా అతను గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూచోడు! కానీ, వెతికిపట్టుకొని మోహన్ని తన కంట్రోల్లో పెట్టుకొన్న ఆ వ్యక్తి కిడ్నాప్ చేసినట్టే భావించాలి.

తను అయిదు కాకపోతే పదిలక్షలు విసిరిపారేస్తాడు. కానీ.... మోహన్ క్షేమంగా తనని చేరుకుంటాడా? కిడ్నాపర్ గా రూపొందిన ఆ 'ఆచూకీ కనుక్కున్న వ్యక్తి, తనని కళ్ళారా చూసిన యువకుడిని ప్రాణాల్తో వదిలి పెడతారా?

హృదయాన్ని కంగారుతో, భయాందోళనలతో నింపేస్తున్న ఆలోచనల్ని అదుపులో పెట్టే ప్రయత్నం చేస్తూ రాజారావు సిగార్ వెలిగించాడు. పొగ ఊదుతూ యధాలాపంగా గోడకి వేళ్ళాడుతోన్న గడియారాన్ని చూశాడు. చటుక్కున గడియారం గంటలు కొట్టడం ప్రారంభించింది. గంటల చప్పుడు అతని హృదయంలో ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

ఉన్నట్టుండి టెలిఫోన్ మ్రోగసాగింది. రాజారావు ఎడమ చెయ్యి రిసీవర్ని తటాలున అందుకుంది.

"యస్?" అన్నాడతను ఉద్రేకంతో.

"రాజారావా?" అదే కంఠం.

"యస్ ...."

"రాజారావ్, నాకు తృప్తి కలిగించేలా, నమ్మకం కలిగేలా ప్రవర్తించావు. ఏం చేయాలో చెప్తాను: కాగితం, పేనా తీసుకో" బొంగురు కంఠం హెచ్చరించింది.

"కాగితం, పేనా ఎందుకు? చెప్పు, వింటాను...." రాజారావు విసుగ్గా అన్నాడు.

"చెప్పినట్టు చేయకపోతే, మాటకి అడ్డు వస్తే ఫోన్ పెట్టేస్తాను!" ఆగ్రహం ఆ కంఠంలో గంటలా ప్రతిధ్వనించింది.

"ఆల్ రైట్ ...." రాజారావు ఆతృతగా అన్నాడు.

"రాజారావ్, తెలుగు నిఘంటువు 'శబ్దరత్నాకరం', ఆంగ్ల నిఘంటువు 'వెబ్‌స్టర్'—ఈ రెండూ తీసుకోవాలి నువ్వు...."

రాజారావు కనుబొమలు పైకిలేచాయి. ఆ వ్యక్తికి మతిపోయిందా? సైకలాజికల్ పేషెంటు తనతో ఆడుకుంటున్నాడా? తన అనుమానాన్ని వ్యక్తం చేయడానికి ప్రయత్నించబోతున్న రాజారావుని ఆ వ్యక్తి కంఠం ఆపింది.

"కంగారు పడొద్దు. ఆ రెండు నిఘంటువులలోని కొన్ని పేజీల నంబర్లూ, ఆయా పేజీల్లో సెలెక్టు చేసుకోవాల్సిన పదాల నెంబర్లూ వరసగా డిక్టేట్ చేస్తాను. జాగ్రత్తగా రాసుకో. నిఘంటువుల సాయంతో పదాల్ని రాసుకో తరవాత. ఏం చేయాలో నీకు నిఘంటువు చూసినంత సులభంగా అర్థమవుతుంది!" బొంగురు కంఠం చిన్నగా నవ్వింది.

రాజారావుకి అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఆ

పదాలతో కదనం వద్దనీ, ఏద్యేదో క్షుద్రంగా ఏడమనీ ఆవాలనిపించింది. తన కోరికని బలవంతంమీద నిగ్రహించుకున్నాడతను.

"ఆ రెండు నిఘంటువులూ నా దగ్గర లేవు..." అన్నాడతను చివరికి.

"లేకపోతే పొద్దుటే షాపుకెళ్ళి కొనుక్కో. డబ్బు ఖర్చు చేయడం ఇష్టం లేకపోతే, లైబ్రరీకెళ్ళి దొంగిలించి తెచ్చుకో" బొంగురు కంఠం నిర్లక్ష్యంగా అంది.

రాజారావు పళ్ళు కొరుక్కున్నాడు. తనని ఎగతాళి చేసి సూదితో గుచ్చినట్టు మాట్లాడ్డం అతని కిష్టంగా వున్నట్టుంది. శాడిస్టు బాస్టర్డ్! రాజారావు బరువుగా నిట్టూర్చాడు.

"ఆల్ రైట్! గో ఆన్!"

"గుడ్. రాసుకో. శబ్దరత్నాకరం—పూర్తిగా రాస్తూ కూచోవద్దు. టైమ్ లేదు. 'శర అనీ వెబ్‌స్టర్ అన్నప్పుడు 'వెబ్' అనీ రాసుకో చాలు—అర్థమైందా? రైట్! శబ్దరత్నాకరం పేజీ 32, పదం 4....శబ్దరత్నాకరం పేజీ 129 పదం..." డిక్టేట్ చేస్తున్న టీచర్‌లా అతను లిస్టు చదువుకుపోతున్నాడు. వినయవిధేయతలు కలిగిన మంచి విద్యార్థిలా రాజారావు రాసుకుపోయాడు.

ఎన్నో గంటలు గడిచాయి అని రాజారావు అనుకుంటున్న క్షణంలో "అంతే!" అంది బొంగురు కంఠం అతని చెవిలో.

రాజారావు గాఢంగా నిట్టూర్చాడు. నుదుర్ని కమ్మిన చెమటని ఎడమచేతి వెనకభాగంతో తుడుచుకున్నాడు.

"ఎందుకేనా మంచిది, ఒకసారి రాసుకున్నదాన్ని చదువు. సరిచూసుకుందాం. తప్పులుంటే నువ్వు తిప్పలు

పడతావ్!" అవతలి కంఠం హెచ్చరించింది.

రాజారావు అసంకల్పితంగా మూలిగాడు. బొంగురు కంఠంతో చదవడం ప్రారంభించాడు.

"వెరీగుడ్. కోపంగా చదివినా సరిగ్గా చదివావ్. ఆ దేవరసులో పదాల్ని ఏర్చి కూర్చుకో. అవసరమైనచోట విభక్తి ప్రయత్నాలు— తెలుసుగా?— చేర్చుకో. తరవాత చదువుకో. ఏం చేయాలో ఎలా చేయాలో, ఎప్పుడు చేయాలో నీకు బోధపడుతుంది. అక్షరాలా అలాగే చెయ్. ఏమాత్రం పొరపాటు చేసినా నీ పైకం నీ దగ్గరా, నీ పుత్రుడు నా దగ్గరా ఉండిపోతాడు. తరవాత నీ దారి నీది; నా దారి నాది నీ కొడుకు దారి చెప్పక్కర్లేదనుకుంటాం!" బొంగురు కంఠం మొరిగినట్టు నవ్వసాగింది.

రాజారావు రిసీవర్ని కొంచెం దూరంగా లాగాడు. నవ్వు ఆగిపోయింది. రిసీవర్ని దగ్గరగా జరిపాడతను.

"రాజారావ్, చివరిసారిగా చెప్తున్నా. మొత్తంలో యేమాత్రం తక్కువ ఉన్నా సరుకు నీకు డెలివరీ కాదు. ఇచ్చిందాన్ని డిపాజిట్ లాగా కాన్ఫిస్కేట్ చేసేసుకుంటాను. ఆ తరవాత రెండింతలు సమర్పించుకుంటే గానీ పార్సెల్ నీకు అందదు. అదీగాక, రెండోసారి బేరం నా దయాదాక్షిణ్యాలమీద ఆధారపడి ఉంటుంది! అమ్మకం కాన్సిల్ చేసి, 'చచ్చిపోయిన' సరుకుని సముద్రంలో గిరాటేసే నిర్ణయం కూడా నేను తీసుకోవచ్చు! అర్థమైందా?" బొంగురు కంఠం ప్రశ్నించింది.

"అర్థమైంది. అనవసరంగా నన్ను కంగారు పెట్టాలని చూస్తున్నావ్. అయిదు లక్షల్లో కొయ్యొ. పది వేలో మిగుల్చుకుంటే నాకు ఒరిగేదేం లేదు! లంచాలతో కూడా రాజారావు నిజాయితీగా వ్యవహరిస్తాడు!" రాజారావు

కోపంతో అరిచాడు.

"వెరీగుడ్. కేపిటల్! రహస్యంగా వ్యాపారం చేసే ఇద్దరు పార్ట్‌నర్స్ మధ్య జరిగేలా ఈ లావాదేవీ మనిద్దరి మధ్యా జరుగుతోంది. దీన్ని మోస్టు కాన్ఫిడెన్షియల్‌గా ఉంచు. నోరు జారితే సరుకుతో నేను జారుకుంటాను! గుడ్ లక్!" బొంగురు కంఠం చిన్నగా నవ్వింది. ఫోన్ డిస్కనెక్టు చేయబడింది.

రిసీవర్ని క్రేడిల్ మీద కుక్కి, రాజారావు బరువుగా నిట్టూర్చాడు. కోపంతో, అవమానంతో కందిపోయి జేవురించిన మొహాన్ని రెండు చేతుల్తో రుద్దుకున్నాడు. ఆరిపోయిన సిగార్ని గిరాటేసి, కొత్తది ముట్టించి, ఘాటుగా పొగలాగాడు.

రకరకాల అంకెలతో నిండివున్న పేపర్ని అయోమయంగా చూశాడు. పొద్దుటే రెండు నిఘంటువులూ తెప్పించి చూసేదాకా తనకీ తలాతోకా తెలీదు! నిస్సహాయంగా తలని వెనక్కి వాల్చి అలసటగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు రాజారావు.

3

పేనాని టేబుల్ మీదికి విసిరికొట్టి మెటికలు విరుచుకున్నాడు రాజారావు. రెండు డిక్షనరీల్ని తిరగేసి, తిరగేసి అంకెల్ని అక్షరాలుగా మార్చడానికి పట్టిన గంటన్నర అతనికి తలనొప్పి తెచ్చిపెట్టింది. తలనొప్పిని నిర్లక్ష్యం చేస్తూ, తను రాసిన పదాల్ని వరసగా చదవసాగేడతను.

చదవడం పూర్తి చేశాక, అతని మొహంమీద ఆశ్చర్యం నాట్యం చేయసాగింది. అతను చెప్పింది నిజమే. విభక్తి ప్రత్యయాల్ని అక్కడా ఇక్కడా చేర్చాక,

తను సాల్వ్ చేసిన 'పదబంధం' అరటిపండు వొలిచినట్లు అర్థమవుతోంది!

ఆరిపోయిన కణాన్ని లైటర్‌తో వెలిగించి, తను రాసిందాన్ని మరోసారి చదవడం ప్రారంభించాడు. తను ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఎలా ముల్లె చెల్లించాల్సిందీ అందులో స్పష్టంగా వుంది. చెల్లించాక ఏం చేయాల్సిందీ ఉంది. మోహన్ ఎలా ఇంటికి చేరుకుంటాడో ఉంది.

అప్రయత్నంగా రాజారావు తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు. ఫ్లాస్కులో ఉన్న కాఫీని కప్పులోకి వొంపుకొని తాగడం ప్రారంభించాడు.

కాఫీ ముగించి రాజారావు లేచాడు. సిగార్ పీలుస్తూ పక్కగదివేపు నడిచాడు. తలుపుని తోస్తూ లోపలికి దూరాడు. మంచంకింద ఉంచిన పాత సూట్‌కేసుని క్షణకాలం చూశాడు. తెలివితక్కువగా ఇట్లోంచి పారిపోయిన కొడుకు ప్రయోజకత్వానికి తనకి విధించబడిన అపరాధం!

అట్టే శ్రమలేకుండా తను వివిధ బ్యాంకుల్లోంచీ అవసరమైన మొత్తాన్ని విత్‌డ్రా చేశాడు. రాన్‌సమ్ మొత్తం చెల్లించే విధానం, ప్రదేశం వగైరా వివరాలు పోలీస్ కమీషనర్‌కి చెప్పి, రహస్యంగా కిడ్నాపర్‌ని ఫాలో చేసి, బంధించి తన కొడుకుని రక్షించమని అడగాలనిపించింది రాజారావుకి. అతిప్రయత్నంమీద ఆ ఉబలాటాన్నీ, ఉద్రేకాన్నీ ఆపుకున్నాడతను.

కిడ్నాపర్ ఆరితేరినవాడిలా ఉన్నాడు. పోలీసుల ప్రమేయం ఉందని వాడు పసిగట్టడం, ఆమాటకొస్తే— అనుమానించడం ప్రమాదం! అయిదు లక్షలకి నీళ్ళొదిలేసి, ఒక్కగానొక్క కొడుకుని రక్షించుకోడం శ్రేయ

స్వరం. అయిదు లక్షల్ని తను అచిరకాలంలో సంపాదించగలడు!

అలసటగా మంచంమీద వాలి, రాజారావు రిస్టువాచీ చూసుకున్నాడు. సూచనల ప్రకారం తనిక్కణ్నుంచి బయల్దేరడానికి ఇంకా వ్యవధి ఉంది. తను సిద్ధంగా ఉన్నాడు. గడియారమే సిద్ధంగాలేదు ...

• • •

నిర్మానుష్యంగా ఉన్న సన్నటి రోడ్డుమ్మట కారు సాధారణ వేగంతో పోతోంది. రాజారావు చేతులు యాంత్రికంగా స్టీరింగ్‌ని తిప్పుతున్నాయి. కాగితంమీది సూచనలు అతని చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. తిన్నగా వెళ్ళి, ఎడమకి తిరిగి మెయిన్‌రోడ్ ఎక్కితే తను త్వరగా గమ్యస్థానం చేరుకోగలడు. కానీ సూచనలు తనని చుట్టు దారిన వెళ్ళమంటున్నాయి.

రాజారావు ఠటాలున కార్ని కుడివేపు తిప్పాడు. తను రాసుకున్న సూచనలు తనని హెచ్చరిస్తూ కార్ని యెక్కడెక్కడికో తీసుకెళ్తున్నాయి. ముందుజాగ్రత్తతో కిడ్నాపర్ సందులమ్మట తనని తిప్పుతున్నాడు!

ఇరవై నిమిషాల తర్వాత రాజారావు రైల్వేగూడ్స్ షెడ్ వెనకున్న కంకర్రోడ్డుమీద కార్ని ఆపాడు.

రాజారావు హెడ్‌లైట్స్‌నీ, ఇంజన్నీ ఆఫ్ చేశాడు. చుట్టూ పరకాయించి చూశాడు. ఎడంవైపున గూడ్స్ షెడ్ గోడ పొడుగ్గా అవుపిస్తోంది. కుడివైపున మైదానం గుడ్డి వెన్నెల్లో ఎడారిలా ఉంది....

వెనకా, ముందు రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది.

కార్ని ఇక్కడ ఆపమన్న ఆ వ్యక్తి ఎక్కడ దాక్కున్నాడు? తనకి కనిపించని రెండు కళ్ళు తనని రహ

స్వయంగా గమనిస్తున్నాయా? అతనెక్కడ నక్కి దాక్కున్నాడు? తనలోంచీ పైకి తన్నుకొస్తున్న ప్రశ్నలకి సమాధానాలు వెతుక్కోలేని రాజారావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. సూచనల్ని తాత్కాలికంగా మరిచిపోయి తను కార్లో కూచుండిపోయాడు!

ఇగ్నిషన్ కీని గ్లవ్స్ కంపార్టుమెంట్ లో పడేసి, అతను తటాలున కిందికి దిగాడు. డోర్ని మూసి, రోడ్డమ్మట చకచకా అడుగులు వేయసాగాడు. తన అంబాసిడర్ వేపు ఒకసారి తిరిగిచూడాలనిపించిందతనికి. కానీ, తనకి అనుమతి లేదు! పళ్లు కొరుక్కుంటూ రాజారావు నడక కొనసాగించాడు. ఎన్నో అనుమానాల్ని పుట్టిస్తున్న యేదో భయం అతన్ని వెన్నంటి తరుముతోంది. రాజారావు ఎడమవైపు చీలిన కాలిబాటలోకి తిరిగాడు.

మసక చీకటిలో, మెలికలు తిరిగి పడుకున్న పాములా ఉన్న కాలిబాటమీద అతను ప్రయాణం చేయసాగేడు. పదినిమిషాల తరవాత, అడ్డంగా వెళ్తున్న రైలుపట్టాలూ, ఎడమవైపున దూరంగా దీపాలతో స్టేషనూ కనిపించాయతనికి. అర్థరాత్రిలో శ్మశానంలోంచీ ఊళ్లోకి అడుగు పెడుతున్నంత తేలిగ్గా అనిపించిందతనికి.

రాజారావు పట్టాల్ని దాటి, పక్కనే ఉన్న కాలిబాటమ్మట స్టేషన్ వైపు వేగంగా నడిచాడు. మరో పది నిముషాల్లో తను అటు వేపు వెళ్ళే సబర్బన్ ట్రెయిన్ లో యెక్కాలి. తన ఇంటికి అరకిలో మీటరు దూరంలో ఉన్న స్టేషన్ లో దిగాలి. అక్కణ్నుంచీ కాలినడకనే ఇంటికి చేరుకోవాలి. ఇంటికి చేరుకున్నాక యెదురు చూడాలి.

4

నిద్రపట్టని రాజారావు కొడుకుకోసం యెదురు చూశాడు. చుట్టలు తగలేస్తూ తెల్లారేదాకా యెదురు చూశాడు.

తెల్లారేముందు మేల్కొన్న భార్య వేసిన సవాలక్ష యక్ష ప్రశ్నలకి సమాధానాలు చెప్పలేక సతమత మయ్యాడు. త్వరలో కొడుకు ఇంటికి రాబోతున్నాడని తనకెందుకో నమ్మకంగా అనిపిస్తోందని ఆమెని వోదార్చాడు. కన్నీళ్ళతో అతన్ని ఆశగా చూసి, కాఫీ కాచి తెస్తానంటూ సులోచన వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

మేడమీద కిటికీముందు నిలబడి, ఆరోకప్పు కాఫీతాగి, కొత్త సిగార్ వెలిగించాడు రాజారావు. అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన సులోచన అతన్ని అదోలా చూసింది. రక్తంలో ముంచినట్టున్న ఎర్రటి కళ్ళు, మాసిన గడ్డం. వాతావరణం చల్లగా ఉన్నాకూడా చెమటతో మెరుస్తున్న నుదురు క్రితంరోజు వేసుకున్న దుస్తులు.

"ఇవాళ మీరెందుకో అదోలా ఉన్నారు. గడ్డం గీసుకోండి. స్నానంచేసి, హాయిగా పడుకోండి రాత్రంతా మేలుకనే ఉన్నారు" అందామె సానుభూతితో.

రాజారావు ఆమెని మౌనంగా, రెప్పవేయకుండా చూశాడు. తను కంగారుపడకుండా ఉంటానికి ఆమె తన కంగారుని పైకి కనపడనీయటంలేదని అతనికి తెలుసు. తండ్రికే ఇంత చిత్తక్షోభ ఉన్నప్పుడు తల్లికి ఎలా ఉంటుంది?

"ఏమండీ...."

రాజారావు తెప్పరిల్లి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"బాబు....బాబు సంగతి ఏదేనా తెలిసిందా?"

సులోచన అతన్ని దీనంగా చూస్తూ అడిగింది.

చుట్టని పళ్ళమధ్య ఇరికించి రాజారావు తలని అడ్డంగా ఆడించాడు. సులోచన అతని దగ్గరగా నడిచింది. అతని ముంజేతిని ప్రేమగా పట్టుకుంది. తలెత్తి అతని ఎర్రటి కళ్ళలోకి తదేకంగా చూసింది.

"మీరు....ఏదో దాస్తున్నారు. లోపలే కుమిలిపోతున్నారు!" ఆమె కంఠంలో సానుభూతి పలికింది. ఆమె కంఠంలో ఆక్షేపణలేదు.

విచారం కాపురం చేస్తున్న భార్య మొహంలోకి రాజారావు నిదానించి చూశాడు. తన హృదయ వేదనని చెప్పమని ఆమె కళ్ళు అతన్ని అడుగుతున్నాయి. రాజారావు అప్రయత్నంగా ఆమె భుజమ్మీద తన ఎడమ చేతిని వేశాడు. సులోచన అతని దగ్గరగా జరిగింది. ఆమె తల అతని ఛాతీమీద వాలింది.

రెండురోజులుగా జరిగిందంతా ఆమెకి ఏకరువు పెట్టి, ఆ క్షణంలో తనలో మొక్కగా మొలిచి, వృక్షంలా రూపుదిగిపోతున్న అనుమానాల్ని, భయాన్ని ఆమెకి వివరించి హృదయభారాన్ని తగ్గించుకోవాలనిపించిందతనికి.

కానీ, ఆమెకి చెప్పి అప్పగిస్తానన్న వ్యక్తికి కిడ్నాపర్ కి, తను అయిదు లక్షలు చెల్లించాడనీ, వాగ్దానం ప్రకారం అతను తమ కొడుకుని అప్పగించలేదనీ, అతనిచ్చిన గడువు మూడుగంటల క్రితమే తీరిపోయిందనీ, కొడుకు ప్రాణాలతో తిరిగొస్తాడన్న నమ్మకం తనలో నశిస్తోందనీ అమాయకురాలైన భార్యకు, కడుపుకోత అనుభవిస్తున్న తల్లికి చెప్పే ధైర్యం అతనికి లేకుండా పోయింది.

"ఏమండీ....బాబు క్షేమంగానే ఉన్నాడా? ఏదేనా

తెలిసిందా? ఎందుకిలా ఉన్నారు? చెప్పండి!" కొద్దిగా పైకెత్తి అతని మొహంలోకి చూడ్డానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది సులోచన.

రాజారావు నిట్టూర్చాడు. వోదార్పుగా ఆమె తల నిమిరాడు.

"సులోచనా, నా ఆశలన్నీ వాడిమీదే పెట్టుకున్నాను. ఆందోళనగా ఉంది. అంతే...." అన్నాడతను. సన్నటి కంఠంతో.

"తెల్లారగట్ట తిరిగొస్తాడన్న నమ్మకం ఉందంటూ నాకు ధైర్యం చెప్పారు..." ఏడుపుని దిగమింగుతూ అందామె.

రాజారావు మళ్ళీ నిట్టూర్చాడు. "ఇలాంటి సందర్భాల్లో ధైర్యం, భయం ఒకదాన్నొకటి తరుముతూ ఉంటాయి!" బలవంతంగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

సులోచన యేదో చెప్పబోయింది. పక్క గదిలో ఫోన్ మోగుతోంది. రాజారావు ఆమెని వొదలేసి గది వేపు వేగంగా నడిచాడు. తన వెనకే తలుపుని మూస్తూ రెండంగల్లో టేబుల్ని సమీపించి రిసీవర్ని అందుకున్నాడు.

"యస్?"

"సార్ .... నేను, సుబ్బరాజుని...." డ్రైవర్ కంఠం.

"ఏమిటి?" రాజారావు కొంచం చిరాగ్గా అన్నాడు.

"ఆరింటికే మనింటికి రావాలని బయల్దేరాను సార్. సందులోంచి నేతాజీ వీధిలోకి తిరిగాను. అక్కడ రోడ్డు పక్కన మన కారు ఆగివుంది సార్. సమీపంలోని ఎవరింటికో తమరు వెళ్ళుంటారని ఇంతసేపూ కాచుకున్నాను సార్. తొమ్మిదిగంటలు దాటినా తమరు రాలేదు సార్. ఇగ్నిషన్ కీ కార్లోనే ఉందిసార్. అనుమానం వేసి ఎదు

రింటాయన్నా అడిగాను సార్ ...."

"సుబ్బరావా, కార్లో చూశావా? ఎవరూ లేరా?" రాజారావు ఆత్రుతగా అడిగాడు.

"చూశాను. ఎవ్వరూ లేరుసార్ .... సార్ కార్ని తమరు ఎవరికేనా ఇచ్చారా? తెల్లారుజాము ప్రాంతంలో కారాగిన చప్పుడైందనీ, అప్పట్నుంచీ ఇక్కడే ఉందనీ యెదురింటాయన అన్నారు సార్ ...." సుబ్బారావు కంఠంలో ఆశ్చర్యం స్పష్టంగా ధ్వనించింది.

రాజారావు పెదవి కదపకుండా ఉండిపోయాడు. యెన్నో ఆలోచనలు అతనిలో శరవేగంగా సాగుతున్నాయి.

"సార్ .... కార్ని .... తీసుకురమ్మంటారా?" డ్రైవర్ కంఠం ప్రశ్నించింది.

రాజారావు ఎదురుగా ఉన్న తెల్లటి గోడని చూస్తూ ఉండిపోయాడు. రాత్రి గూడ్స్ షెడ్ దగ్గర తను ఆపిన కార్ని యెవరో నేతాజీ స్ట్రీట్ లో వదిలేశారు. అతనే అయ్యుంటాడు! డోర్ మీదా, సీటుమీదా, స్టీరింగ్ మీదా అతని వేలిముద్రలుండొచ్చు. వాటి ఆధారంతో పోలీసులు అతన్ని పట్టుకోగలరేమో! కానీ....ఇప్పట్లో, ఈ స్థితిలో తను పోలీసులతో అంతా చెప్పలేడు.... తను ఇంకా వేచిచూడాలి.

"సుబ్బరావా, కార్ని తీసుకురా" అన్నాడతను క్లుప్తంగా.

"సార్ ...." డ్రైవర్ కంఠం తటపటాయించింది. "తమరు కార్ని యెవరికేనా ఇచ్చారా? వెనకసీటుమీద పాత సూట్ కేస్ ఉంది సార్ .... అందుకే అడుగుతున్నా...."

రాజారావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. సూట్‌కేస్ ఇంకా కార్లోనే ఉంది! కొంపదీసి అతను తీసుకోలేదా? ఎందుకు? ఆలోచనలకి స్వస్తి చెప్తూ అతను గొంతు సవరించుకున్నాడు. "సుబ్బరాజూ, ఇగ్నిషన్ కీని నిర్లక్ష్యంగా కార్లో వదిలేసే వ్యక్తి గురించి మనం ఆలోచించక్కర్లేదు! వెంటనే కార్ని తోలుకురా! అర్జెంట్!" అంటూ అతను ఫోన్ని పడేశాడు.

పదినిముషాల తర్వాత గేట్లోకి తిరుగుతున్న కారు శబ్దం విని, గబగబా గారేజీవైపు అడుగులేశాడు రాజారావు.

అతని దగ్గరగా రాగానే డ్రైవర్ సుబ్బరాజు కార్ని స్లో చేస్తూ చూశాడు. గారేజీలో పెట్టమన్నట్టు రాజారావు అతనికి చేత్తో సైగచేశాడు. కారు గారేజీలో దూరింది. రాజారావు గారేజీలో ప్రవేశించాడు. ఇంజన్ని ఆఫ్ చేసి కిందికి దిగిన డ్రైవర్ని వాలుగా చూశాడు. రెండు చేతుల్తో జుబ్బా జేబుల్ని తడుముకున్నాడు.

"మేడమీద గదిలో టేబుల్ మీద సిగారూ, లైటరూ ఉన్నాయి; పట్రా" అన్నాడతను.

ఏదో చెప్పబోయిన డ్రైవర్, మనసు మార్చుకొని గబగబా వెళ్ళిపోయాడు. అతను కనుమరుగు కాగానే రాజారావు కారు దగ్గరగా నడిచి, వెనక తలుపు తెరిచాడు. సీటుమీద పడున్న సూట్‌కేసుని అర్థంకానట్టు చూశాడు. సూట్‌కేసు తను పెట్టిన మూలలోనే వుంది....

ముందుకి వొంగి రెండు చేతుల్తో లాక్స్‌ని రిలీజ్ చేసి సూట్‌కేస్ మూతని తెరిచాడు. ఆశ్చర్యంతో అతను నోరు తెరిచాడు. అతని కళ్ళు పెద్దగా అయ్యాయి.

సూట్‌కేస్ ఖాళీగా ఉంది....

రాజారావు కాసేపు స్తంభంలా నిలబడిపోయాడు. తటాలున యేదో ఆలోచనతట్టి కారు వెనకవైపుకి నడిచాడు అతని గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది. వణికే చేతో డిక్కీని తెరిచి, ఆత్రంగా చూశాడతను.

డిక్కీ బోసిగా వుంది. నిట్టూర్చాడు రాజారావు.

మోహన్ ఆ సాయంత్రం వరకూడా రాలేదు.

లాల్చీ జేబుల్లో రెండు చేతులూ దోపుకుని రాజారావు మొట్టమొదటిసారిగా బోనులో ఇరుక్కున్న సింహంలా గదిలో పచార్లు చేయసాగాడు.

నిస్సహాయస్థితిలో ఇరికించబడిన తను ముక్కుకి తాడు తగిలించబడిన ఎద్దులా అతను లాగమన్నచోటికి, లాగమన్న విధంగా బండిని లాగేడు. ఆ ఛండాలుడు మాట తప్పాడు! అయిదులక్షలు ముడుపు చెల్లించినా, మోహన్ తిరిగిరాలేదు....

గదిమధ్యలో నిలబడి రాజారావు చేతివేళ్ళని చిందరవందరగా వున్న జుట్టులో జొనిపి అసహనంగా సవరించుకున్నాడు. అతన్ని రెండు సందేహాలు పీడిస్తున్నాయి.

తన ముక్కుపిండి, అడకత్తెరలో ఇరికించి పైకం వసూలుచేసిన ఆ వ్యక్తి దగ్గర నిజంగానే మోహన్ వున్నాడా?

ఆ తర్వాత తనకి క్షేమంకాదన్న ఉద్దేశంలో అతను మోహన్ని శాశ్వతంగా మాయం చేశాడా?

టేప్ చేయబడిన మోహన్ కంఠాన్ని తను విన్నాడు. అది ఖచ్చితంగా మోహన్ కంఠమే! అంటే మోహన్ అతని చేతికి చిక్కాడన్నది నిర్వివాదం.

పనిపూర్తయ్యాక, ముఖ్య సాక్షి అయిన మోహన్ని

వాడు హతమార్చి ఉండొచ్చన్న ఆలోచన రాజారావు హృదయానికి సలుపుపుట్టిస్తోంది. అన్నమాట తప్పి, అమాయకుల్ని బలితీసుకుంటున్న, ఎవరో తెలీని ఆ వ్యక్తి మీద ఆగ్రహం రాజారావు రక్తంలో పరుగులు పెట్టడం ప్రారంభించింది. సకాలంలో పోలీసుల సహాయం తీసుకుని ఉంటే ఈ పరిస్థితి వచ్చివుండేది కాదేమో!

ఆలోచించడం మాని రాజారావు పక్కగదిలోకి నడిచాడు. అయిదునిమిషాల్లో సూటూ బూటూ ధరించి గదిలోంచీ బయటకు వచ్చాడు.

5

డిటెక్టివ్ టెంపో నిలువుటద్దంముందు నిలబడి నెక్‌టై సరిచేసుకున్నాడు. సన్నగా ఈలవేస్తూ, నుదురుమీదికి జారిన వెంట్రుకల పాయని క్రాపు వొంపులోకి సర్దాడు. డార్క్ కలర్ సూట్‌లో ట్రిమ్‌గా అవుపిస్తున్న ప్రతిబింబాన్ని తృప్తికరంగా చూసుకొని గదిలోంచీ ఇవతలకి నడిచి, తలుపుమూసి తాళంవేశాడు. వెనక్కితిరిగి మెట్ల వేపు ఠీవిగా అడుగులేశాడు.

మెట్లు దిగబోతున్న టెంపో తటాలున ఆగాడు. అతని చూపులు కింద, మెట్లమీదికి ఆకర్షించబడ్డాయి. ఫుల్ సూటులో ఉన్న వ్యక్తి బరువుగా మెట్లెక్కుతున్నాడు. అతని ఎడమచెయ్యి రెయిలింగ్ మీద పాకుతోంది. అతని తల కొద్దిగా పైకిలేచింది. చెమట లైటుకాంతిలో మెరుస్తోంది.

రెండు మెట్లకింద ఆగి, అతను టెంపో మొహంలోకి చూశాడు.

“మిస్టర్ టెంపో....” అన్నాడతను ఆయాసంతో కొద్దిగా రొగుతూ.

"యస్?"

"మీతో మాట్లాడాలి...." అన్నాడతను.

డిటెక్టివ్ టెంపో ఒకసారి రిస్టువాచీ చూసు కున్నాడు. "రండి" అంటూ వెనుదిరిగి నడిచాడు. తాళం తీసి, తలుపు తెరిచాడు.

లోపల ప్రవేశించిన ఆ వ్యక్తికి కుర్చీ చూపించాడు. ఆ వ్యక్తి కూచోలేదు.

"మిస్టర్ టెంపో, అయామ్ రాజారావ్" అన్నా డతను కుడి చేతిని ముందుకి చాస్తూ.

టెంపో అతనితో కరచాలనం చేస్తూ చిరునవ్వు నవ్వాడు. సోఫాలో కూచుని రాజారావువైపు ప్రశ్నార్థ కంగా చూశాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, పదిరోజులకిందట మా అబ్బాయి- మోహన్ ఇంట్లోంచీ యెటో వెళ్ళిపోయాడు ..." రాజారావు ప్రారంభించాడు.

టెంపో కళ్ళు చిట్లించాడు. "మిస్టర్ రాజారావ్, మీరు ఇక్కడికి రాకూడదు; పోలీస్ స్టేషన్ కెళ్లాలి!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

రాజారావు నీరసంగా చూశాడు. "మిస్టర్ టెంపో, మోహన్ వెళ్ళిపోయిన మరుసటిరోజే పోలీస్ స్టేషన్ కి వెళ్ళాను! దయచేసి కథంతా మీరు వినాలి. ఆ కథని పోలీసులు వినడం అంత మంచిదికాదనిపించి ఇలా వచ్చాను...."

డిటెక్టివ్ టెంపో సిగరెట్ వెలిగించి, రాజారావు వైపు చెప్పమన్నట్టు చూశాడు. రాజారావు గొంతు సవ రించుకొని ప్రారంభించాడు....

"ఇదీ జరిగిన కథ...." అంటూ రాజారావు నిట్టూ

రావ్రడు.

టెంపో కుర్చీలోంచి లేచి, రాజారావు ముందు పచార్లు ప్రారంభించాడు. రెండునిమిషాల తరవాత ఆగి, రాజారావువైపు తిన్నగా చూశాడు. రాజారావు కళ్లల్లో ఆదుర్దా, ఆత్రం ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.

"మిస్టర్ రాజారావ్, మీతో ఫోన్‌లో మాట్లాడిన వ్యక్తి—మీ అడకత్తెర—అతని కంఠాన్ని యెప్పుడేనా విన్నారా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రాజారావు తల అడ్డంగా ఊగింది. "లేదు.... ఎప్పుడూ వినలేదు...."

"కంఠస్వరాన్ని మీరు పోల్చుకోలేకపోవచ్చు. మాట్లాడే విధానం, యాస, అక్షరాల్ని ఒత్తిపలికే విధానం, ఒత్తులు లేకుండా పలకడం—ఈ తేడాల్ని గమనించారా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రాజారావు అర్థంకానట్టు చూశాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, ఉదాహరణకి; మీరు, అర్థ రాత్రి, బాధ వగైరా పదాల్ని వొత్తులు లేకుండా ఉచ్చరిస్తారు...." టెంపో నవ్వుతూ ఆగాడు.

రాజారావు అర్థమైనట్టు నవ్వాడు. "నేను మోహన్ గురించి ఆదుర్దాలో, కంగారులో వున్నాను. అదంతా నేను అబ్జర్వ్ చేయలేదు...."

"ఆల్ రైట్, మీ అబ్బాయి కంఠాన్ని గుర్తించారా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"గుర్తించాను" రాజారావు తడుముకోకుండా అన్నాడు.

టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. "మీ అబ్బాయి ఫోన్‌లో మీతో మాట్లాడలేదు. రికార్డు చేసిన

టేపులోంచి ఫోనగుండా విన్నారు. అతని కంఠాన్ని ఎలా గుర్తించారు?"

"మిస్టర్ టెంపో, దాదాపు ఇరవై ఏళ్ళుగా వాడి కంఠాన్ని రోజూ వింటున్నాను. నా కొడుకు కంఠాన్ని నేను పోల్చగలను!" రాజారావు జవాబిచ్చాడు. టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూస్తూండిపోయాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, అది ఖచ్చితంగా మోహన్ కంఠమే! నేను గుడ్డిగా ఆ వ్యక్తి మాటల్ని నమ్మలేదు! అబ్బాయి కంఠంలో భయం, ఆగుర్దా గంటల్లా ధ్వనించాయి. వాడు... వాడు బాగా హడిలిపోయాడని నేను ఖచ్చితంగా చెప్పగలను!" రాజారావు ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

టెంపో మౌనంగా వెళ్ళి తన కుర్చీలో కూచున్నాడు. సిగరెట్ వెలిగించి, రాజారావువైపు కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూశాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, మీ అబ్బాయి ఏం చేస్తున్నాడు? చదువుకుంటున్నాడా?"

"డిగ్రీ అయ్యాక చదువు మానేశాడు. చదువుమీద ఆట్టే ఇంటరెస్టు లేదు. వాడొక్కడే మాకు సంతానం. నా బిజినెస్ చూసుకోడానికి, నిజం చెప్పాలంటే చెక్కులమీద సంతకాలు చేయడానికి అమాత్రం చదువు చాలు! అంచేత మానేయమన్నాను. ఇప్పుడిప్పుడే వ్యాపారంలో ప్రవేశిస్తున్నాడు...."

"మోహన్ ఎలాంటివాడు?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"బుద్ధిమంతుడు. ఈ కాలం కుర్రాళ్ళలా ఢక్-ఢంగా తిరిగేరకం కాదు. ఇంట్లోనో, ఆఫీసులోనో గడిపేవాడు. సాయంత్రం అలా షికారుకెళ్ళేవాడు. మిస్టర్ టెంపో,

వాణ్ని చక్కటి సంస్కారంతో, తగిన కట్టుదిట్టమైన వాతావరణంలో పెంచాను...." రాజారావు సగర్వంగా అన్నాడు.

"మోహన్ ఎప్పుడేనా ఇలా ఎక్కడికేనా వెళ్ళి, వారం పదిరోజుల తరవాత తిరిగిరావడం జరిగిందా?"

రాజారావు తలని అటూ ఇటూ ఆడించాడు. "నెవర్! మేనమామ ఇంటికెళ్ళి నాలుగురోజులుండి రమ్మని వాళ్ళమ్మ మొత్తుకున్నా వినలేదు. మా ఇద్దరికీ తెలీకుండా గడపదాటేవాడు కాడు. ఎప్పుడూ నేనో, వాళ్ళమ్మో వాడి కళ్ళకి కనిపిస్తూ ఉండాలి!"

"స్నేహితులు...." టెంపో ఏదో అడగబోయాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, వాడికి ఎక్కువమంది స్నేహితులు లేరు. నలుగురైదుగురున్నారు. వాళ్ళందర్నీ అడిగి చూశాను. ఈ మధ్య వాడు వాళ్ళెవర్నీ కలుసుకోలేదు" రాజారావు అడ్డొస్తూ అన్నాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, మోహన్ మనుషులతో కలుపుగోలుగా ఉండేవాడు కాడా?" టెంపో అడిగాడు.

"ఉండేవాడే. కానీ, మనుషుల తోకలు పట్టుకొని తిరిగేవాడు కాడు!" రాజారావు సగర్వంగా అన్నాడు.

టెంపో టేబుల్‌కి ఆనుకొని నిలబడి, క్షణకాలం కళ్ళుమూసుకున్నాడు. అతని నుదురుమీద ఏర్పడ్డ గీతల్ని అయోమయంగా చూస్తూ కూచున్నాడు రాజారావు. డిటెక్టివ్ టెంపో తటాలున కళ్ళు తెరిచాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, చదువుకునే రోజుల్లో మోహన్‌కి దగ్గరైన మిత్రులు ఎవ్వరూ లేరా?"

"ఒకరిద్దర్ని ఒకటి రెండుసార్లు వాడు ఇంటికి తీసుకు వచ్చాడు...."

"వాళ్ళెవరో....వాళ్ళ పేర్లూ అడ్రెసులూ నాకు కావాలి" బెంపో సాలోచనగా అన్నాడు.

"వాళ్ళని అడిగిచూశాను. లాభంలేదు. మిస్టర్ బెంపో...."

"వాళ్ళ అడ్రసులు నాకు కావాలి!" బెంపో అడ్డొస్తూ అన్నాడు.

"ఇస్తాను...." రాజారావు నిట్టూర్చాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, మీ 'అడక తె' చాలా చాలా తెలివైనవాడిలా ఉన్నాడు. డిక్షనరీల్లోని పదాల్ని డిక్టేట్ చేసి, అతను తన అతి తెలివిని ప్రదర్శించాడు...."

రాజారావు మాట్లాడకుండా చూశాడు. బెంపో అతన్ని తదేకంగా చూశాడు.

"అతి తెలివి మనిషిని అడుక్కు తొక్కుతుంది!"

రాజారావు ముఖం నవ్వుతూ వికసించింది. "యూ ఆర్ కరెక్ట్! వాణ్ణి వెతికిపట్టి, అడుక్కు తొక్కడంలో మీరు నాకు సహాయం చేయండి!" అన్నాడతను ఆవేశంతో.

బెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. "మిస్టర్ రాజారావ్, జరిగిందాన్ని ట్టి మీ అబ్బాయి అతని దగ్గర లేడని పిస్తోంది...."

"వాట్!" రాజారావు ఆశ్చర్యంతో అరిచాడు.

"రోజుల తరబడీ పేపర్లో వచ్చిన మీ ప్రకటన చూశాడతను. మోహన్‌ని తను వెతికి బంధించినట్టు నాటకం ఆడుతూ మీనుండీ అయిదు లక్షలు గుంజుకొని ఉడాయించాడు!"

రాజారావు అదుర్దాగా చూశాడు. "మిస్టర్ బెంపో, మోహన్ మాటల్ని వాడు టేప్ ద్వారా నాకు వినిపిం

పించాడు. అబ్బాయి వాడి హస్తాల్లో లేకుండా వాడా పని చేయలేడు!"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "మీరు చెప్పిందాన్ని బట్టీ మోహన్ సాలిడ్ గా మీతో యేమీ మాట్లాడ లేదు. 'నాన్నా.... నాన్నా ... నేను....నన్ను....' వగైరా పాడిపాడి అక్షరాల్ని మీరు విన్నారు... "

"మిస్టర్ టెంపో, పాడి అక్షరాలైనా వాటిని పలికింది మోహన్! నన్ను నమ్మండి! ఎవడో మాట్లాడితే ఏమారిపోయి అయిదులక్షలు ముట్టజెప్పేంత మూర్ఖుణ్ని కాను!" రాజారావు ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

టెంపో అతని కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూశాడు. "అదృశ్యమైపోయిన మీ ఒక్కగానొక్క కొడుకు గురించి మీరు ఆదుర్దాతో ఉన్నారు. మీ శరీరంలోని ప్రతి అణువూ మీ కొడుకుకోసం పరితపిస్తోంది. అలాంటి సమయంలో టెలిఫోన్ లో ఎవరు 'నాన్నా!' అనిపిలిస్తే అతనే మీ కొడుకు!"

రాజారావు దెబ్బతిన్నట్టు చూశాడు. "మిస్టర్ టెంపో, అయామ్ సారీ. నా మాటల్ని మీరు శంకిస్తున్నారు....ఆల్ రైట్, అది మా అబ్బాయి కంఠం కాదనే అనుకుందాం. అనవసరంగా ఆ అడకత్తెగారికి అయిదు లక్షలు చెల్లించాననే అనుకుందాం, అలాంటప్పుడు మోహన్నీ, ఆ వ్యక్తినీ—ఇద్దర్నీ వెతికి పట్టుకోవాల్సిన బాధ్యత మీమీద ఉంటుంది!"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. రెప్పవేయకుండా రాజారావు కళ్లల్లోకి చూశాడు. "మిస్టర్ రాజారావ్, మీరు చెప్పిందాన్నిబట్టీ మోహన్ గుల్లలో నత్తలా జీవించాడనిపిస్తోంది. బాగా గుర్తుచేసుకోండి: కాలేజీ

రోజుల్లో మోహన్ స్పోర్టివ్ గా ఉండేవాడా?"

రాజారావు అర్థంకానట్టు చూశాడు. "అంటే....?"

"స్పోర్ట్సులో, గేమ్సులో, ఇతర పోటీల్లో, నాటకాల్లో పాల్గొనేవాడు కాదా?"

"క్రికెట్, హాకీ, ఫుట్ బాల్—ఇవన్నీ వాడికిష్టమే. అయితే యెవరేనా ఆడుతూంటే చూసి ఆనందించడం దాకే ఆ ఇష్టం పరిమితం అయ్యుండేది!" రాజారావు జవాబిచ్చాడు.

"నాటకాలు" సిగరెట్ ని యాష్ట్రేలోకి దోపుతూ అన్నాడు.

రాజారావు కళ్ళు చిట్లించాడు. ఆలోచన అతని నుదురు మీద నాగేటి గీతలు గీస్తోంది....

"....ఎప్పుడో వోసారి తను నటించే నాటకం చూడ్డానికి రమ్మన్నట్టు గుర్తొస్తోంది. తీరిక లేక వెళ్ళలేదనుకుంటా...."

"మిస్టర్ రాజారావ్, మోహన్ తో పరిచయమున్న వ్యక్తులందరి అడ్రసులూ ఇచ్చి వెళ్ళండి. చేయగలిగింది చేస్తాను" టెంపో తన కుర్చీలో కూచుంటూ అన్నాడు.

అడ్రెసులు రాసిన కాగితాన్ని డైరీలోంచీ చింపి, రాజారావు టెంపో ముందు టేబుల్ మీద పెట్టాడు.

"మిస్టర్ టెంపో .... మీ ఫీజు...." రాజారావు ఆగాడు, కోటు జేబులో చెయ్యి పెడ్తూ.

"దానికన్నా ముఖ్యమైన పనొకటి మీరు చేయాలి మిస్టర్ రాజారావ్!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

రాజారావు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. టెంపో అతన్ని తదేకంగా చూశాడు.

"తిన్నగా పోలీస్ హెడ్ క్వార్టర్స్ కి వెళ్ళండి.

జరిగిందంతా కమీషనర్ గారికి విన్నవించండి!"

"మిస్టర్ టెంపో....పోలీసుల్దాకా వెళ్తే ఇదంతా బైటికి పొక్కుతుంది. నా పరువు పోతుంది. ముఖ్యంగా అసలు వ్యక్తి అయిపులేకుండా పోతాడు. మోహన్‌కి యేదేనా అపాయం జరగొచ్చు. పైగా....కమీషనర్— నా మిత్రుడు. ఆయన నన్ను అపార్థం చేసుకుంటాడు.." రాజారావు అనుమానిస్తూ అన్నాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, ఆకుల చాటున ఎంతకాలం దాక్కున్నా వంకాయ మార్కెట్లోకి రావాల్సిందే! జరిగిన నేరాలు పోలీసులకి సకాలంలో తెలియజేసి తీరాలి!"

"అదికాదు...." రాజారావ్ తడబడుతూ అన్నాడు,

"మాటవరసకి మోహన్‌కి యేదేనా ఆపద జరిగిందనుకుందాం. అతని శరీరం మీ ముందు ప్రత్యక్షమైందనుకుందాం. అప్పుడు మీరు పోలీసులకి రిపోర్టు చేయరూ? హంతకుణ్ని పట్టి ఉరితీయమని ఆక్రోశించరూ?" టెంపో నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు.

రాజారావు మొహం పాలిపోయింది. ఆరిపోతున్న పెదవుల్ని తడుపుకుంటూ, బాధగా చూశారు.

"టెంపోగారూ, అంతా మీమీద వదిలేస్తున్నాను. నేను....ఎక్కడికీ వెళ్ళను. తిన్నగా ఇంటికెళ్తాను. మీ ఇష్టమొచ్చినట్టు చేయండి. మా అబ్బాయిని మావద్దక్కించండి!" రాజారావు బరువుగా అన్నాడు.

టెంపో అతన్ని సానుభూతితో చూశాడు. నవ్వుతూ లేచి నిలబడ్డాడు.

"ధైర్యంగా ఉండండి. ఫీజు గురించి తరవాత

చెప్తాను. వెళ్ళిరండి!" అన్నాడు.

రాజారావు నీరసంగా కుర్చీలోంచి లేచాడు.

6

డిటెక్టివ్ టెంపో చూపుడు వేలు కాలింగ్ బెల్ బటన్ని నొక్కింది. సగం కాలిన సిగరెట్ని రోడ్డు మీదికి విసిరాడతను.

తలుపు తెరుచుకుంది. లుంగీ, బనియన్‌తో ఉన్న వ్యక్తి ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తున్నాడు. బనీను పైనుంచీ అతని ఛాతీమీద, గొంతుకదాకా వెంట్రుకలు దట్టంగా అవుపిస్తున్నాయి. భుజాలమీదకూడా వెంట్రుకలు నల్లగా, పల్చగా మెరుస్తున్నాయి. మీసాలులేని అతని మొహంలోకి టెంపో నవ్వుతూ చూశాడు.

"మిస్టర్ శ్రీనివాసరావ్, అయామ్ టెంపో...."

శ్రీనివాసరావు గుబురు కనుబొమలు పైకిలేచాయి. అతని మొహంమీదున్న ప్రశ్నార్థకాన్ని చిరునవ్వు తుడిచేసింది.

"డిటెక్టివ్ టెంపో....అవునా? ప్లీజ్ కమిన్! మీ గురించి అక్కడా ఇక్కడా విన్నాను...." శ్రీనివాసరావు తలుపు బార్లా తెరిచాడు. టెంపో గుమ్మం దాటి, అతన్ని అనుసరించాడు.

"కుసుమా, కుసుమా....మనింటికి ఒక ప్రముఖ వ్యక్తి వచ్చారు! కాఫీ తీసుకురా!" శ్రీనివాసరావు అరిచాడు. టెంపోకి సోఫా చూపించాడు.

టెంపో కూర్చుని, చిన్న హాలుని కలయజూశాడు. మూలలో పోర్టబుల్ టి.వి. సెట్ ఉంది. టి.వి. పైన, రెండు గోడలూ కలుసుకున్న కోణంలో, వేళ్ళాడుతున్న ఫోటోలోని యువతి హాయిగా నవ్వుతోంది. తెల్లటి

పళ్ళమీది నవ్వు నల్లటి కళ్ళలోకి వెలుగ్లా పాకుతోంది...

"టెంపోగారూ నా భార్య: కుసుమ!"

టెంపో చూపుల్ని తిప్పాడు. ఫోటోలోని యువతి అతనిముందు, ఫోటోలోలాగే హాయిగా నవ్వుతూ నుంచుంది. ఆమె చేతుల్లో ట్రే ఉంది. ముందుకి వొంగి ట్రేని టెంపో దగ్గరగా పట్టుకుందామె. టెంపో కాఫీ అందుకున్నాడు. భర్తకి కప్పు అందించి అతనిపక్కనే సోఫాలో కూచుంది కుసుమ.

"మిమ్మల్ని ముఖాముఖి కలుసుకోకపోయినా, మీ గురించి విన్నాం!" కుసుమ టెంపోవైపు నవ్వుతూ అంది.

టెంపో నవ్వుతూ తలపంకించాడు, కాఫీకప్పుని టీపాయ్‌మీద పెట్టి, సిగరెట్ పాకెట్ తీశాడు. పాకెట్‌ని శ్రీనివాసరావువైపు చాచాడు.

"నో థాంక్స్" శ్రీనివాసరావు నవ్వుతూ అన్నాడు. "మిస్టర్ టెంపో, తమరిలాంటి పెద్దలు ఊరికేరారు...."

"మోహన్ మీ ఫ్రెండని విన్నాను...." టెంపో ఆగి, చూశాడు.

శ్రీనివాసరావు మొహాన్ని విచారం పొగమంచులా కప్పింది. అతను నిట్టూర్చాడు.

"పదిరోజులుగా అతన్ని గురించే ఆలోచిస్తున్నా. రాజారావుగారు ఫోన్ చేసి చెప్పినప్పుడు నమ్మలేక పోయాను. మోహన్ నాకు రెండేళ్ళ జూనియర్ అయినా, మా ఇద్దరిమధ్యా చక్కటి స్నేహం ఏర్పడింది. నాకన్నా కొంచెం చిన్నవాడైనా, నన్ను ఏకవచనంలో పిలిచేది అతనొక్కడే...."

"మాయమయ్యేముందు మోహన్ మీకు కనిపించాడా?" శ్రీనివాసరావు ప్రవాహానికి అడ్డుతగుల్తూ

టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"కనిపించాడు."

టెంపో ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. "అప్పుడు అతను ఎలా ఉన్నాడు? విచారంగా కనిపించాడా?"

"నిజం చెప్పాలంటే అందుకు ఖచ్చితంగా వ్యతిరేకంగా, కులాసాగా అవుపించాడు. తన ఆలోచనల్ని నాకు చెప్పకుండా దాచుకోలేదతనెప్పుడూ. అందుకే నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది!"

"మిస్టర్ శ్రీనివాసరావ్, మోహన్ బుద్ధిపూర్వకంగా ఎక్కడికేనా వెళ్ళిపోయి ఉంటాడా?" టెంపో అడిగాడు.

"నేనలా అనుకోను...."

"ఎవరేనా అతన్ని కిడ్నాప్ చేసివుండొచ్చా?"

శ్రీనివాసరావు ఇబ్బందిగా చూశాడు. "అదికూడా నేను ఊహించలేకుండా ఉన్నాను...."

టెంపో అతన్ని తదేకంగా చూశాడు. "మిస్టర్ శ్రీనివాపరావ్, ఏ కారణమూ లేకుండా యెవ్వరూ అంతర్ధానం అయిపోరు!"

"యూ ఆర్ రైట్. అయితే, స్వతస్సిద్ధంగా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోవాల్సిన అవసరం మోహన్‌కి లేదు. అతనడిగితే రాజారావుగారు కొండమీది కోతినైనా తెచ్చిస్తారు.... మోహన్ చాలా నెమ్మదైన వ్యక్తి. అతనికి శత్రువులే లేరు. అడ్డమైనవాళ్ళతో అతను తిరిగే రకం కాదు. పగతో ఎవ్వరూ అతన్ని కిడ్నాప్ చేసివుండరు!" శ్రీనివాసరావు టెంపోవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"పగ తీర్చుకోడంకోసం కాకుండా పైకంకోసం కిడ్నాప్ చేసివుండొచ్చు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "మీరు చెప్పేది లాజికల్ గా బావుంది. అయితే మోహన్ని యెవరూ కిడ్నాప్ చేయలేదనే అనుకోవాలి. ఇంతవరకూ ఎవరూ పైకం చెల్లించమని రాజారావుగార్ని అడగలేదు!"

"తనూ వెళ్ళకపోతే, మరొకరూ బలవంతంగా తీసుకెళ్ళకపోతే, మోహన్ ఇంట్లో ఉండాలి!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"కరెక్టు!" కుసుమ అంది.

"అయితే మోహన్ కి ఏమయ్యింది? అతనేమయ్యాడు?" టెంపో మరో సిగరెట్ వెలిగించి, అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావూ, కుసుమా అతన్ని నిస్సహాయంగా చూశారు.

"అది కనుక్కోడానికే రాజారావుగారు మిమ్మల్ని నియమించారనుకుంటాను...." శ్రీనివాసరావు మెల్లిగా అన్నాడు.

టెంపో తలాడించాడు. "ఆ ప్రయత్నంలోనే మీ దగ్గరకొచ్చాను. మిష్టర్ శ్రీనివాసరావ్. దూరంగా, ఎక్కడేనా — మోహన్ కి దగ్గర మిత్రులెవరేనా ఉన్నారా?"

నుదురు చిట్లిస్తూ శ్రీనివాసరావు తలని అడ్డంగా తిప్పాడు.

"నాకు తెలిసినంతవరకూ లేరు. మోహన్ స్నేహితుల గురించి నాకు పూర్తిగా తెలుసు!"

"రామ్మోహన్, నిరంజనం, మీరూ అతని మిత్రులని రాజారావుగారు చెప్పారు. మీ ముగ్గురూ కాకుండా మరెవరేనా స్నేహితులతనికి ఉన్నారా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

“రెండేళ్ళ క్రితందాకా మోహన్ రంగధామ్‌తో క్లోజ్‌గా ఉండేవాడు. ఈమధ్య ఇద్దరు కలిసి నాకు కనిపించలేదు. ఒకటి రెండుసార్లు అడిగాను. రంగధామ్ బిజీగా ఉన్నాడన్నాడు మోహన్” శ్రీనివాసరావు జవాబిచ్చాడు.

“రంగధామ్ ఎక్కడుంటాడు?” టెంపో ప్రశ్నించాడు.

“141, బోన్ రోడ్, గాంధీనగర్.”

టెంపో నించుని, వాళ్ళిద్దరివైపూ నవ్వుతూ చూశాడు. “థాంక్స్. వెళ్తాను....”

శ్రీనివాసరావు లేచాడు. “ఏదైనా తెలిస్తే ఫోన్ చేస్తారా? ఇంట్లో ఫోన్ లేదు. ఆఫీసులో ఉంది; 41324.”

టెంపో తలాడిస్తూ, కుసుమవైపు నవ్వి కదిలాడు.

7

విశాలంగా ఉన్న ఖాళీప్రదేశం మధ్యలో ఒంటరిగా నిల్చున్న చిన్న ఇంటివేపు టెంపో అడుగులేశాడు. మెట్లెక్కి, వరండాలో మూసిన తలుపుముందు నిలబడ్డాడు. క్షణకాలం కాలింగ్ బెల్ స్విచ్ కోసం వెతికి, వేళ్ళకణుపుల్తో తలుపుమీద చప్పుడుచేశాడు. నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి.

రెండోసారి తలుపు తట్టబోతూ, మెత్తటి అడుగుల చప్పుడు విని టెంపో ఆగాడు. కాసేపట్లో తలుపు తెరుచుకుంది. గుమ్మంలోపల తెల్లటి దుస్తుల్లో, తెల్లటి జుట్టుతో నిలబడ్డ ముసలామెని టెంపో చిరునవ్వుతో చూశాడు. ఆమె చేతిలో భగవద్గీత ఉంది. పుస్తకం మధ్యలో ఆమె చూపుడువేలు ఇరుక్కుంది. దళసరి కళ్ళద్దాల్లోంచి ఆమె

ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తోంది.

"రంగధామ్ ..." టెంపో ఆగాడు.

ముసలామె వెనక్కి జరిగింది. చేతిలో ఉన్న భగవద్గీతతో యెడమవేపు చూపింది. "ఆ గదిలో ఉన్నాడు...." అందామె నిర్లిప్తంగా.

టెంపో గడప దాటాడు. ఎడమవైపు, మూసిన తలుపు మీద అతని చూపులు పడ్డాయి.

"బాబూ, నిన్నెప్పుడూ అబ్బాయితో చూడలేదు.."

ముసలామె కంఠం విని టెంపో ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"నేను రంగధామ్ కొత్త మిత్రుణ్ని!"

ముసలామె తలాడిస్తూ హాల్లో గోడవారగా, కిటికీ దగ్గరగా ఉన్న కుర్చీవేపు నడిచింది. టెంపో మూసిన గదిముందుకు చేరుకున్నాడు. తలుపులు పూర్తిగా మూయబడలేదు. టెంపో గొళ్ళెన్ని చప్పుడు చేశాడు. కాసేపు నిశ్శబ్దాన్ని వింటూ నిలబడ్డాడు. మళ్ళీ అతని చెయ్యి గొళ్ళెన్ని కదిలించింది.

"ఎవరు?" బొంగురు కంఠం విసుగ్గా లోపల్నించీ అడిగింది.

"నే నే!" టెంపో బిగ్గరగా అన్నాడు.

క్షణకాలం నిశ్శబ్దం. "తలుపు తెరిచేవుంది!" బొంగురు కంఠంలో చిరాకు స్పష్టంగా ధ్వనించింది.

టెంపో లోపలికి దూరి, తలుపుని యథాప్రకారం మూసేశాడు. అతని దృష్టి గది మధ్యలో ఉన్న ఆకారం మీద కేంద్రీకరించబడింది.

కండలుతిరిగిన శరీరం. పొట్టిగా కత్తిరించిన క్రాపు. గుబురుగా ఉన్న కనుబొమలకింద తళతళమంటున్న

ఏనుగుకళ్ళు. బిగించిన పిడికిళ్ళు. అతని వొంటిమీద ఎర్రటి లంగోటీతప్పా వేరే దుస్తులు లేవు. నూనెపట్టించినట్టు అతని శరీరం మెరుస్తోంది. దగ్గరగా, మడమలు ఆన్చి ఉన్న అతని పాదాల చుట్టూ చెమట చిన్న మడుగు కట్టింది. రంగధామ్ వ్యాయామానికి తను భంగం కలిగించినట్టు టెంపో తెలుసుకున్నాడు.

నిష్కారణంగా తను ద్వేషిస్తున్న ఎద్దుని చూస్తున్న బుల్ ఫైటర్‌లా టెంపోని చూస్తున్నాడు రంగధామ్.

"నేనే అంటే యెవరో అనుకున్నా... హూ ఆర్ యూ?" రంగధామ్ ఆక్షేపణగా అడిగాడు.

"మిస్టర్ రంగధామ్, ఎవరనుకున్నావ్?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రంగధామ్ ఏనుగుకళ్ళు టెంపోని ఎగాదిగా చూశాయి. "నువ్వెవరో లేదు!"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "రంగధామ్, అయామ్ డిటెక్టివ్ టెంపో"

రంగధామ్ మొహానికి అతికించిన ఏదో పొరని ఎవరో వొలిచి పారేసినట్టయింది. అతని కళ్ళల్లో, మొహంలో ఇందాకటి భావం మారిపోయింది.

"సారీ .. ఏకవచనం ప్రయోగించాను...." అంటూ రంగధామ్ గోడకున్న మేకుకి వేళ్ళాడుతున్న టర్కిష్ తువ్వాల్ని అందుకొని భుజాలమీదుగా వేసుకున్నాడు. టెంపోవైపు చూశాడు. రబ్బరులా అతని మొహంమీద చిరునవ్వు కనిపించింది.

"టెంపోగారూ, ఇలా వచ్చారు ...?"

"నీతో కొంత మాట్లాడాలి ..." టెంపో నవ్వుతూ

అన్నాడు.

రంగధామ్ గోడవారగా ఉన్న కుర్చీని చూపించాడు. టెంపో కుర్చీ వైపు అడుగులేశాడు. కుర్చీపైన గోడకి, అయిదారుగురు వస్తాదుల కలర్ ఫోటోలు వేళ్ళాడు తున్నాయి. కుర్చీలో కూచుని, తన ముందునుంచున్న వస్తాదువైపు చూశాడు టెంపో. గుండ్రటి భుజాల్ని ఎగరేసి, వేళ్ళను కదల్చడం ప్రారంభించాడు రంగధామ్. మరో కుర్చీకోసం టెంపో అటూ ఇటూ చూశాడు.

"వేకువజామున నాలుగ్గంటలనుండీ పదిదాకా నేను కూచోను. చెప్పండి" టెంపో చూపుల్ని అర్థంచేసుకున్న రంగధామ్ అన్నాడు.

"రంగధామ్, మోహన్ ఈమధ్య నీకు కనిపించాడా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రంగధామ్ ఏనుగుకళ్ళని చిట్లించాడు. "ఈమధ్యే కాదు....ఆమధ్యనుంచీ కూడా అతను నాకు కనిపించ లేదు "

టెంపో కనుబొమలు అతని నుదుర్ని పైకిలేస్తూ లేచాయి.

"అతనూ, నువ్వూ స్నేహితులని విన్నాను...."

"కాలేజీ స్నేహాలు కాలం గడిచేకొద్దీ పల్చబడ తాయి!" రంగధామ్ నవ్వే ప్రయత్నంచేస్తూ అన్నాడు. మోహన్ గురించి తను ఎందుకడుగుతున్నాడో కనుక్కో డానికి ప్రయత్నించని రంగధామ్ ప్రవర్తన టెంపోకి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

"రంగధామ్, నువ్వు న్యూస్ పేపర్ చదువుతావా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

ఏనుగుకళ్ళు అతన్ని అదోలా చూశాయి. "పత్రికలూ, నవలలో చదువుతాను. ఐ హేట్ న్యూస్ పేపర్స్!"

టెంపో ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "మోహన్ కనిపించడంలేదు...." అన్నాడు మెల్లిగా.

రంగధామ్ కళ్ళు కొంచెం పెద్దగా అయ్యాయి. పెదవుల చివరలు అదోరకంగా కదిలాయి. "ఐసీ...." అన్నాడతను అరచేత్తో మెడని రుద్దుకుంటూ.

"వారం రోజులపాటు పేపర్లో అతని అంతర్ధానం గురించిన ప్రకటన వచ్చింది.." టెంపో రంగధామ్ మొహంలోకి చూస్తూ ఆగాడు.

"ఐసీ..అందుకే నేను న్యూస్ పేపర్స్ చదవను. లోకంలోని చావు కబుర్లన్నీ ఉంటాయి. ఐ హేట్ సచ్ థింగ్స్!" రంగధామ్ పొట్టిగా ఉన్న క్రాఫుని రుద్దుకుంటూ అన్నాడు.

టెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. మోహన్ అంటే రంగధామ్‌కి అంతగా అభిమానంలేదని అతనికి అర్థమవుతోంది. అతను మోహన్ మిత్రుడంటూ తనకి ఇన్ఫర్మేషన్ అందింది.

"మిస్టర్ టెంపో, అతను ఇంట్లోంచి పారిపోయాడా?" రంగధామ్ ప్రశ్న టెంపో ఆలోచనల్ని తుంచేసింది.

"అలా అనుకోవాల్సిందే!" టెంపో నవ్వాడు.

"ప్రతిమని కల్సుకున్నారా?" రంగధామ్ ప్రశ్నించాడు.

ప్రతిమ! టెంపో ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. "ప్రతిమ ఎవరు?"

రంగధామ్ చూపుల్ని తిప్పి, టెంపో పైన గోడకి

వేళ్ళాడుతున్న తన ఆదర్శ పురుషుల్ని చూడ్డం ప్రారంభించాడు.

"ప్రతిమ....ప్రతిమ .... నా .... అతని స్నేహితురాలు.." అన్నాడతను అయిష్టంగా. ప్రతిమ ఎవరో, ఆమె ప్రసక్తి తీసుకువచ్చినందుకు అతను విచారిస్తున్నాడని అతని వాలకం, కంఠం చెప్తున్నాయి.

"రంగధామ్, నీకు తెలిసిందంతా చెప్పు. మోహన్ ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నాడనిపిస్తోంది. అతన్ని రక్షించాలి" టెంపో అతని మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాడు.

రంగధామ్ చూపుల్ని టెంపోవైపు తిప్పి వెటకారంగా నవ్వాడు. "ప్రమాదంలో కాదు-ప్రణయంలో ఇరుక్కుని ఉంటాడు!"

టెంపో ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "యూ మీన్.."

"మిస్టర్ టెంపో, ప్రతిమని అతను ప్రేమిస్తున్నాడు. అట్లీస్టు ప్రేమిస్తున్నట్టు ఆమెని నమ్మిస్తున్నాడు!" రంగధామ్ గోడమీద లావుపాటి వస్తాదుని తదేకంగా చూస్తూ అన్నాడు.

టెంపో కాసేపు నిగనిగలాడుతున్న అతని శరీరాన్ని చూస్తూ ఉండిపోయాడు. రంగధామ్ వాలకం అతనికి ఎంతో చెప్తోంది. చిరునవ్వు అతని మొహమ్మీద తాండవించింది.

"రంగధామ్, ప్రతిమను నువ్వు ప్రేమించావ్! అవునా?" అన్నాడతను.

రంగధామ్ ఉలిక్కిపడ్డట్టు, టెంపోవైపు చూశాడు. "మీకెలా తెలుసు?" బొంగురుగా అడిగాడతను.

"నీ కళ్ళు, నీ మొహం నాకు చెప్తున్నాయి!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

రంగధామ్ చిరునవ్వుతో చూశాడు. "నా కళ్ళు, మొహమూ చెప్పే నిజాన్ని మీలాగా ఆమె గుర్తించలేకపోయింది.." అతని కంఠం నూతిలోంచీ అరిచే బోదురుకప్ప కంఠంలా ధ్వనించింది.

టెంపో అతన్ని సానుభూతితో చూశాడు. అతనిలో యెన్నో ఆలోచనలూ, అనుమానాలూ ఒకదాన్నొకటి తరుముకుంటూ సాగుతున్నాయి.

"రంగధామ్, ప్రతిమ మోహన్ని ప్రేమించిందా?" టెంపో ఉన్నట్టుండి ప్రశ్నించాడు.

రంగధామ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతని కణతలోని నరం అప్పుడే ప్రాణం వచ్చినట్టు టకటక కొట్టుకుంది. పెదవుల చివరలు కదిలాయి. అతని వినాయకుడి కళ్ళల్లో ఏదో తళుక్కున మెరిసింది. అతను తదేకంగా క్షణంసేపు టెంపోని చూశాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, అదంతా గతం. తిన్న తిండిని వాంతిచేసుకోడం నాకిష్టంలేదు..."

టెంపో అవునన్నట్టు తలాడించాడు. "రంగధామ్, నువ్వు అందంగా, ఆరోగ్యంగా ఉన్నావ్. కండలు తిరిగిన శరీరం నీది, ప్రతిమని మోహన్‌కి యెందుకు వదిలేశావ్?"

రంగధామ్ పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. రెండుసార్లు అతను గుటకలు మింగాడు. తీక్షణంగా తన పాము కళ్ళతో టెంపోని చూశాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, లోకంలో కండబలంకన్నా ధనబలం గొప్పది!" అన్నాడతను క్లుప్తంగా.

టెంపో లేచి నిల్చున్నాడు. చెమటతో కొండచిలువలా మెరుస్తున్న రంగధామ్ శరీరాన్ని కాసేపు

చూశాడు.

"రంగధామ్, ఉద్యోగం చేస్తున్నావా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు. విషయం మార్చిన టెంపోని, రంగధామ్ కొంచెం ఆశ్చర్యంతో చూశాడు.

"ఉద్యోగం దొరికి ఉంటే ఇలా వ్యాయామం చేస్తూ కూచోను!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"అయితే.." టెంపో అర్థవంతంగా ఆగాడు.

"నాన్న తగు మాత్రం సంపాయించి, నిలవ్వేసి పోయాడు. ఇల్లు సొంతదే. గడిచిపోతోంది..." రంగధామ్ మెల్లిగా అన్నాడు.

టెంపో రెండడుగులు కదిలి ఆగాడు. "రంగధామ్, ప్రతిమ ఎవరు? ఎక్కడుంటుంది?"

"ఎందుకు?" రంగధామ్ ప్రశ్నించాడు.

"మోహన్ ఆమెని కలుస్తున్నాడేమో కనుక్కోవాలి.." టెంపో జవాబిచ్చాడు.

రంగధామ్ క్షణకాలం తటపటాయిస్తూ చూశాడు. "టెంపో గురూ, అతన్ని పతికి పట్టితే, వాళ్ళ నాన్న మీకు డబ్బిస్తాడా?"

"అఫ్ కోర్స్...."

రంగధామ్ చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ప్రయత్నం చేసి నందుకు రెండుకొంత గుంజుకొని విశ్రాంతి తీసుకోండి. అతను అందరూ అనుకునేంత అమాయకుడేం కాడు. ఊరూరూ తిరిగి, ఉన్నదంతా తగలేసి భద్రంగా తిరి గొస్తాడు!"

టెంపో అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రంగధామ్ పాముకళ్ళు ఎండలో అద్దంబిళ్ళలా మెరుస్తున్నాయి. టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు.

"యూ మే బీ రైట్! ఇంకోక ప్రయత్నం చేసి, మానేస్తాను. ప్రతిమ యెవరో నువ్వూ చెప్పలేదు...."

రంగధామ్ మొహం బిగుసుకుపోయింది. నిట్టూర్పు సెగలు కక్కుతూ అతనిలోంచీ బైటపడింది. తన ఆవేశాన్ని అదుపులో పెట్టుకొని బెంపో వైపు చూశాడతను.

"ఆమెని కల్సుకున్నాక, నా గురించి ఆమె ముందు మాట్లాడనని—నా పేరెత్తనని—మీరు మాట ఇస్తే చెప్తాను...."

బెంపో భుజాలెగరేసి, చిరునవ్వు నవ్వాడు. "యూ హావ్ మై వర్డ్, రంగధామ్!"

రంగధామ్ తలపంకించాడు. ప్రతిమ ఎవరో, ఎక్కడుంటుందో అతను చెప్పాడు. బెంపో నమ్మలేనట్టు చూశాడు. రంగధామ్ నిజమే చెప్తున్నాడా? బెంపో అతని మొహంలోకి దేనికోసమో వెతుకుతున్నట్టు చూశాడు. ఒక వ్యక్తి చిరునామాను తప్పుగా చెప్పేంత మూర్ఖత్వం ఆ మొహంలో కనిపించడంలేదు.

"ఓకే, రంగధామ్. థాంక్యూ వెరీమచ్!" బెంపో నవ్వుతూ చూశాడు.

"వెల్కమ్!" అంటూ రంగధామ్ కుడిచేతిని ముందుకి చాచాడు.

చెమటతో, నూనెతో నిగనిగలాడుతున్న అతని చేతిని బెంపో క్షణకాలం చూశాడు. చూపుల్ని మెల్లిగా రంగధామ్ మొహంలోకి తిప్పాడు. చిరునవ్వుతో చూశాడు. రంగధామ్ చెయ్యి ఇంకా ముందుకి చాచే వుంది.

"కసరత్తు చేసేవాళ్ళతో కరచాలనం చేసే వాళ్ళ బలమంతా నాలోకి ప్రవేస్తుంది! ఓకే; వెళ్లొస్తా!"

అంటూ వెనుదిరిగాడు.

రంగధామ్ నవ్వు బిగ్గరగా, బొంగురుగా తలుపుదాకా అతన్ని వెంబడించింది. తన వెనకే తలుపుల్ని మూస్తూ టెంపో హాలుమధ్యకి నడిచాడు. గోడదగ్గర కుర్చీ ఖాళీగా ఉంది. ముసలామె—రంగధామ్ తల్లి—ఎక్కడికెళ్ళింది?

చిన్న చప్పుడు కుడివైపునుంచీ టెంపో దృష్టిని ఆకర్షించింది. అటువైపున ఉన్న గదిలో పుస్తకాల రాక్స్ ముందు నిలబడింది ఆమె. యేదో పుస్తకం కోసం వెతుకుతోంది.

అనాలోచితంగా టెంపో ఆ గదివేపు నడిచాడు. గుమ్మంలో నిలబడి, ద్వారబంధాలమీద రెండు చేతుల్నీ ఆని, గోడల్ని పూర్తిగా కప్పేసిన రాక్స్‌నీ, వాటిలో దొంతరలుగా పేర్చబడిన ఎన్నో పుస్తకాల్నీ చూస్తూండి పోయాడు. తెలుగు, ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు చాలా ఉన్నాయి. చాలామట్టుకు వేదాంత గ్రంథాలే. టెంపో చిన్నగా దగ్గాడు.

ఆమె తటాలున తిరిగిచూసింది. టెంపో చిరునవ్వు నవ్వాడు.

“చాలా గ్రంథాలు సేకరించారు, పిన్నిగారూ!” అన్నాడతను.

“అన్నీ ఆయన కొని, పోగుచేశారు. ఆయన పుస్తకాల పురుగు నాయనా! అబ్బాయికి అంత ఇష్టంవున్నట్టులేదు. ఇరవైనాలుగ్గంటలూ కసరత్తే వాడికి!” ముసలామె నవ్వుతూ అంది.

టెంపో గదిలోకి నడిచాడు. రంగధామ్ తండ్రి సేకరించిన వివిధ గ్రంథాల పేర్లని చదువుతూ ఉండి పోయాడు. ముసలామె తనని సగర్వంగా చూస్తోందని

అతనికి తెలుసు.

రకరకాల సైజుల్లో భగవద్గీత, అష్టాదశపురాణాలు, భారతం, భాగవతం, రామాయణం, ప్రబంధాలు, అరబిందో, రామకృష్ణ, వివేకానంద, రమణ వగైరా వేదాంతుల గ్రంథాలు.... టెంపో చూపులు పుస్తకాల వరసమ్మట పరుగెడుతున్నాయి.

ఎడమవైపు రాక్‌లోని రెండు పుస్తకాలమీద అతని చూపులు ఆగాయి. నీట్‌గా పేర్చబడిన పుస్తకాల దొంతరమధ్య ఇరుక్కున్న ఆ రెండు పుస్తకాలూ కొద్దిగా ముందుకు జరిగివున్నాయి. ఆ వరసలో ఆ రెండే ఇవతలికి పొడుచుకొచ్చాయి. వాటి పేర్లు టెంపో కళ్ళముందు యెందుకో తళతళ మెరుస్తున్నాయి. శబ్దరత్నాకరం.... వెబ్‌స్టర్ డిక్షనరీ....

8

తలుపు తెరిచి, ఎదురుగా నుంచున్న టెంపోని అతను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"మళ్ళీ వచ్చాను!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"రండి!" ఆశ్చర్యంనుండీ తేరుకున్న శ్రీనివాసరావు అన్నాడు.

అతని వెంటే టెంపో హాల్లోకి నడిచాడు. టెంపోకి సోఫా చూపిస్తూ శ్రీనివాసరావు చతికిలబడ్డాడు. అతని మొహం టెంపోవైపు ప్రశ్నల్ని రువ్వుతోంది.

"మిష్టర్ శ్రీనివాసరావ్. రంగధామ్ యెలాంటి వాడు?"

శ్రీనివాసరావు ఇబ్బందిగా చూశాడు. నున్నగావున్న గడ్డాన్ని వోసారి వేళ్ళతో తడువుకున్నాడు.

"....అతనితో అంత పరిచయంలేదు నాకు."

"కొంత పరిచయం ఉందా?"

శ్రీనివాసరావు అయిష్టంగా తలాడించాడు.

"ఉన్న పరిచయాన్ని ఆధారంచేసుకొని చెప్పండి. అత ఎలాంటివాడు?"

"కండలు పెరిగినంతగా అతని హృదయం ఎదగలేదని నా నమ్మకం. అయినా....అతను మంచివాడనే చెప్పు కోవాలి ..." శ్రీనివాసరావు ఏం చెప్పాలో తోచని వ్యక్తిలా తడబడుతూ అన్నాడు.

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "మంచివాడితో మీ సంబంధాన్ని యెందుకు పటిష్టం చేసుకోలేదు?"

శ్రీనివాసరావు కళ్ళు గిన్నెల్లా అయ్యాయి. అర్థం కానట్టు చూస్తూ, క్షణకాలం మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"అంటే?" అన్నాడతను రెప్పవేయకుండా.

"శ్రీనివాసరావ్, మీ ఆవిడ కనపడలేదు?" టెంపో అతని ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా అడిగాడు.

"కుసుమ మార్కెట్ కెళ్ళింది, కూరలు పట్టాడానికి" టెంపో ప్రశ్నల వరస అర్థంకాని శ్రీనివాసరావు జవాబిచ్చాడు.

"మీ చెల్లెలు....ప్రతిమ ఇంట్లో లేదా?" టెంపో అతని మొహంలోకే సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

శ్రీనివాసరావు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "చెల్లాయి టూర్ వెళ్ళింది; ఫ్రెండ్సుతో కలిసి .... మా చెల్లాయి గురించి మీకెలా తెలుసు?"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "మీరు నన్ను రంగధామ్ దగ్గరకు పంపించారు. అతను నన్ను మళ్ళీ మీ దగ్గరకు పంపించాడు."

శ్రీనివాసరావు మాటలు మరచిపోయిన వాడిలా

చూశాడు.

"శ్రీనివాసరావ్, మీకో చెల్లెలున్నట్టు మీరు నాతో చెప్పలేదు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు మొహం సీరియస్‌గా తయారైంది. "ఆ అవసరం లేదనుకుంటాను...."

"అఫ్‌కోర్స్. మీకో చెల్లెలున్నట్లు మీరు నాకు చెప్పాల్సిన అవసరం లేకపోవచ్చు. కానీ మోహన్ ఫ్రెండ్స్‌వరెవరని నేను అడిగినప్పుడు మీరు ప్రతిమ గురించి చెప్పాల్సింది!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు చూపుల్లో యేదో మార్పొచ్చింది. "మిస్టర్ టెంపో, మీరు అనవసరమైన విషయాల్ని తవ్వుతున్నారు!"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "శ్రీనివాసరావ్, ప్రతిమా, మోహన్ ఒకర్నొకరు ప్రేమించుకున్నారు. అవునా?"

శ్రీనివాసరావు కళ్ళల్లో రోషం ప్రస్ఫుటంగా కనిపించింది. రోషం సెగల్ని నిట్టూర్పుతో వెళ్ళగక్కాడతను. "మోహన్ ప్రేమిస్తూవుండి ఉండొచ్చు. నా చెల్లెలు అలాంటిదిగాదు. అది సంసారపక్షంగా పెరిగింది!"

"ప్రేమించడం సంసారపక్షంకాదని మీరనుకుంటున్నారా?" టెంపో నవ్వుతో ప్రశ్నించాడు. శ్రీనివాసరావు విసుగ్గా కదిలాడు. మెల్లిగా తన ఆవేశాన్ని అదుపులో పెట్టుకున్నాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, నాన్న పోయాక చెల్లాయికి అన్నీ నేనే అయ్యాను. నా బాధ్యత నాకు తెలుసు. తల్లీ తండ్రీలేని పిల్లకి లక్షణమైన తగిన సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేయాలి. అంచేత ప్రతిమని అదుపాజ్ఞల్లో, సంస్కారంతో

పెంచాను. అది అలాంటి తిక్క వేషాలేయదు!” శ్రీనివాసరావు ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

టెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. శ్రీనివాసరావు అతన్ని తదేకంగా చూశాడు.

“మోహన్ ఉద్దేశం నాకు చూచాయగా తెలుసు. అతని తాహతువేరు. అంచేత అతని ఉద్దేశాన్ని నేను బలపరచలేదు. ఎంత తిని, జీర్ణం చేసుకోగలనో నాకు బాగా తెలుసు!”

టెంపో ఇంటి కప్పువైపు సిగరెట్ పొగ ఊదాడు. తలదించి, శ్రీనివాసరావుని తీక్షణంగా చూశాడు.

“మిస్టర్ శ్రీనివాసరావ్, మోహన్ ప్రతిమా— ఇద్దరూ కలిసి యెక్కడికైనా పారిపోయి ఉంటారా?”

శ్రీనివాసరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతని మొహం కందిపోయింది. తటాలున అతను సోఫాలోంచీ లేచాడు. ఎర్రటి కళ్ళతో టెంపోని రౌద్రంగా చూశాడు.

“మధ్యతరగతి కుటుంబంలో జన్మించి సంసార పక్షంగా పెరిగిన అమాయకురాలైన నా చెల్లెలిమీద మీరు అసభ్యమైన అభాండాలు వేస్తున్నారు! దిసీజ్ టూ మచ్!”

టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. “డోంట్ గెట్ ఎక్సైటెడ్! మోహన్ ఇంట్లోంచీ వెళ్ళిపోయాడు మీ చెల్లెలు ఇంట్లోలేదు. ఇద్దరూ ప్రేమించుకున్నారు. ఈ మొత్తాన్ని కూడితే వచ్చే ఆన్సర్ అదే! ఇవన్నీ తెలిసిన ఎవరికైనా అనుమానం వస్తుంది. నాకూ వచ్చింది. అంతే!”

శ్రీనివాసరావు తీక్షణంగా క్షణకాలం చూసి, మెల్లిగా సోఫాలో కూలబడ్డాడు. ప్రాధేయపూర్వకంగా టెంపోని

చూశాడు. "మిస్టర్ బెంహో, మళ్ళీ చెప్తున్నా: నా చెల్లెలు అతన్ని ప్రేమించలేదు.... నాకు మీరు సహాయం చేస్తారా?"

"అడగకండి."

"మీకు వచ్చిన కూపికల మొత్తాన్ని—అనుమానాన్ని ఇంకెక్కడా అనకండి ప్రతిమకి సంబంధం చూశాను. త్వరలో పెళ్ళి చేయబోతున్నా, మీ 'లాజికల్ అనుమానం' బైటికి పొక్కితే నా చెల్లెలి పెళ్ళి ఆగిపోతుంది!"

బెంహో అతన్ని సానుభూతితో చూశాడు. మెల్లిగా తలపంకించాడు.

"మీ చెల్లెలు టూరెళ్ళిందెప్పుడు?"

"వారం రోజులు కావస్తోంది...." శ్రీనివాసరావు ఆలోచిస్తూ జవాబిచ్చాడు.

"మోహన్ అంతర్ధానం గురించి ఆమెకి తెలిసే ఉండాలి!" బెంహో అన్నాడు.

"తెలుసనుకుంటాను .... పేపర్లో చూసి అదే నాకు చెప్పింది."

బెంహో లేచి నించున్నాడు. "ఓకే, మిస్టర్ శ్రీనివాసరావ్, మీరు చెప్పిందంతా నాకు ఉపయోగిస్తుంది. ప్రతిమ గురించి నేను వ్యక్తం చేసిన ఆలోచనల్ని మరిచిపొండి. వెళ్తాను. థాంక్స్!"

శ్రీనివాసరావు చిన్నగా నవ్వాడు. "ఫరవాలేదు. మోహన్ కోసం నాకు తెలిసిందంతా చెప్పడానికీ, చేతనైదంతా చెయ్యడానికీ నేనెప్పుడూ సిద్ధంగా ఉంటాను!"

బెంహో గుమ్మంవైపు కదిలాడు. తటాలున ఆగి శ్రీనివాసరావువైపు సూటిగా చూశాడు. "రంగధామ్

ప్రతిమని ప్రేమిస్తున్నాడు. తనకి పోటీగా తయారైన మోహన్ని అతను మాయంచేసి ఉండొచ్చా?"

శ్రీనివాసరావు అయోమయంగా చూశాడు. "టెంపో గారూ, నాకు అలాంటి ఆలోచనే రాలేదు! మనుషుల్ని అనుమానించడం నాకు చేతకాదనుకుంటాను .... మీ ప్రశ్నకి నేను సమాధానం చెప్పలేను. ఎందుకంటే, నిరాధారంగా నిందలు వేయడం నాకిష్టంలేదు!"

"ఓ.కే. గుడ్ బై!" అంటూ టెంపో ఇంట్లోంచీ ఇవతలికి నడిచాడు.

9

ఎయిర్ కండిషన్డ్ ఆఫీసుగదిలో వెడల్పాటి రోజ్ ఉడ్ టేబుల్ వెనక కూచున్న రాజారావు టెలిఫోన్ రిసీవర్ని పడేసి, ఆదరాబాదరా లేచాడు. వేగంగా అడుగులేసి, తలుపుని బార్లా తెరిచి, అప్పుడే గుమ్మంవైపు వస్తున్న టెంపోని నవ్వుతూ చూశాడు.

"దయచేయండి మిస్టర్ టెంపో! సర్ప్రైజ్ విజిట్!" అంటూ ఆహ్వానించాడు. టెంపో గదిలోకి దూరాడు. అతని వెనక తలుపు మూసుకుంది. ఆకుపచ్చ రంగు తివాచీ నేలని పూర్తిగా పచ్చికలా కప్పేసింది. అభిరుచీ, ఐశ్వర్యం ఆ గదిలో ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.

"కూర్చోండి...." తన కుర్చీ ముందు నిలబడి, రాజారావు అన్నాడు. టెంపో కూచున్నాడు. రాజారావు తలపైన గోడకి వేళ్ళాడుతున్న మూడు ఫోటోలు అతని దృష్టిని ఆకర్షించాయి. మధ్యలో రాజారావు. అతనికి ఎడమవైపున బుర్రమీసాల వ్యక్తి లావుగా, భారీగా అవుపిస్తున్నాడు. కుడివేపున ఉన్న మోహన్ని టెంపో పోల్చుకున్నాడు. ఎడమవైపున్న బుర్రమీసాల వ్యక్తి

రాజారావు తండ్రి అని చెప్పకుండానే తెలుస్తోంది. మూడు తరాలు!

"మిస్టర్ టెంపో.. ఏదేనా తెలిసిందా?" రాజారావు కంఠంలో తన ఆత్రుతని దాచుకోలేకపోతున్నాడు.

టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"ఎంతో కొంత తెలిసింది...."

"చెప్పండి!" రాజారావు ఆత్రుతగా అన్నాడు. "అబ్బాయి క్షేమంగా...."

టెంపో చెయ్యెత్తి రాజారావుని వారించాడు. "మిస్టర్ రాజారావ్, మనిషి వేసే ప్రతీ అడుగూ అతన్ని గమ్యస్థానంవైపు తీసుకుపోతుంది. నా పరిశోధనకూడా అంతే!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

రాజారావు అర్థంకానట్టు చూశాడు. టెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. రాజారావు ముఖంలోకి చూశాడు.

"మిస్టర్ రాజారావ్, మోహన్ ఎవర్నైనా ప్రేమిస్తున్నాడా?"

రాజారావు కళ్ళు చిట్లించాడు. "అబ్బాయి కట్టుదిట్టంగా పెరిగాడనీ, పొరపాటు పనులు చేయడని మీకు ఇదివరకే చెప్పాను!"

"ప్రేమించటం పొరపాటు పనికాదు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అది అభిప్రాయాలమీదా, పరిస్థితులమీదా ఆధారపడివుంటుంది. మోహన్ ఎవ్వర్నీ ప్రేమించలేదు...."

"ప్రతిమ మీకు తెలుసా?" టెంపో అతన్ని వినిపించుకోకుండా అన్నాడు.

రాజారావు కనుబొమలు వంకీలు తిరుగుతూ నుదుర్ని ముడతలుగా పైకి తోశాయి. "ప్రతిమెవరు?"

"శ్రీనివాసరావు చెల్లెలు."

"శ్రీనివాసరావు.... ఓహ్, అబ్బాయి ఫ్రెండు.... అతనికో చెల్లెలున్నట్టే నాకు తెలీదు...." రాజారావు సాలోచనగా అన్నాడు.

"అందుకే ఆమెని మోహన్ ప్రేమిస్తున్నట్టు మీకు తెలీదు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

రాజారావు టేబుల్ మీదున్న దంతపెట్టెలోంచీ కరోనా సిగార్ తీసి వెలిగించాడు. మౌనంగా రెండు దమ్ములు లాగాడు. నీరసంగా, విచారంగా ఉన్న ముఖంలో కోపం లీలగా గోచరిస్తోంది.

"మిస్టర్ టెంపో, మీ అరచేతిలోని గీతలు మీకెలా తెలుసో, మోహన్ గురించి నాకలాగే తెలుసు! మీకెవరో లేనిపోనివి చెప్పినట్టున్నారు!"

సిగార్ బూడిదని యాష్ట్రేలో దులిపి, రెప్పలెత్తి టెంపోవైపు చూశాడు రాజారావు.

"అబ్బాయి ఐశ్వర్యాన్నీ, హోదానీ చూసి ఆ ప్రతిమో, విగ్రహమో — ఎవరో వాడికోసం ప్రేమ గాలాన్ని వదిలి ఉండొచ్చు!"

టెంపో తలాడించాడు. లోపల్లోపల నవ్వుకున్నాడు. తన కొడుకు ప్రేమించడని రాజారావూ, తన చెల్లెలు ప్రేమించదని శ్రీనివాసరావూ అంటున్నారు! ఇద్దరూ అమాయకంగా అలా అనుకుంటున్నారా?

"మిస్టర్ టెంపో ఇంతకీ ఇలా ఎందుకు అడుగుతున్నారు?" రాజారావు ప్రశ్నించాడు.

"మోహన్ ఇంట్లోంచీ వెళ్ళాడు. ప్రతిమా టూర్ వెళ్ళింది—" టెంపో క్లుప్తంగా అన్నాడు.

రాజారావు తేలిగ్గా నిట్టూరాడు. "మిస్టర్ టెంపో,

ఆ కోణంనుంచీ ఆలోచించడం మానేసెండి. మీ పరిశోధనని మరో తోవమ్మట వెళ్ళనివ్వండి!"

టెంపో చిరునవ్వు నవ్వుతూ లేచాడు.

"కూచోండి కాఫీ తాగి వెళ్దురుగానీ" రాజారావు అన్నాడు.

"త్వరగా ఒకచోటికి వెళ్ళాలి. మరోసారి...."

"మిష్టర్ టెంపో తిండి సహించడంలేదు. నిద్ర రావడంలేదు. అయిదు లక్షలు అబ్బాయిని నాకు అందచేస్తాయనుకున్నాను .... నా అయామ్ వర్రీడ్ ...." రాజారావు నీరసంగా అన్నాడు. అతని కళ్ళల్లో ఆవేదన ప్రతిఫలిస్తోంది.

"మిష్టర్ రాజారావ్, నాకూ కంగారుగానే వుంది. తలాతోకా తెలీకుండా వుంది... త్వరలో యేదో తెలుసుందన్న ఆశకూడా వుంది. వస్తాను" అంటూ టెంపో తలుపువైపు తిరిగాడు.

రాజారావు అతన్నే చూస్తూ వుండిపోయాడు.

10

ఇంటి నంబరు ఒకసారి చూసి, టెంపో కుడివేపున వంకీలు తిరిగి పైకివెళ్తున్న మెట్లవేపు అడుగులేశాడు. ఎంచుకుంటూ రెండు డజన్ల మెట్లెక్కి, గుమ్మంముందు ఆగాడు. అతని వేళ్ళ కణుపులు చప్పుడు చేశాయి.

కాస్సేపట్లో తలుపు తెరిచిన యువతి అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"రామ్మోహన్ ...." అన్నాడు టెంపో ఆమెవైపు చిరునవ్వుతో చూస్తూ. చీరచెంగు నడుములోకి దోపి వుంది. వంకీలు తిరిగిన జుట్టు చెమట బిందువులతో పిరు

స్తున్న ఆమె నుదురు మీదకి జారింది. తను స్టౌముందునుంచీ ఆమెను ఇవతలికి రప్పించినట్టు టెంపో గ్రహించాడు.

"మీరు...." అంటూ ఆగిందామె.

"డిటెక్టివ్ టెంపో."

ఆమె ముఖంలో ప్రశ్నార్థకం మాయమైంది. "లోపలికి రండి!" అందామె తలుపు పూర్తిగా లోపలికి లాగి, కదుల్తూ టెంపో లోపలికి అడుగువేశాడు.

"కూర్చోండి. ఆయన స్నానం చేస్తున్నారు. క్షణంలో వస్తారు" అందామె టెంపోవైపు చిరునవ్వుతో చూస్తూ. చీర చెంగును ఇవతలికి లాగి, చేతులు తుడుచుకుంది. టెంపో కిటికీ ఎదురుగా టేబుల్ ముందున్న కుర్చీలో కూచున్నాడు. కర్టెన్ని తోసుకుంటూ ఆమె లోపలి గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

టేబుల్ మీదున్న యాష్ట్రేని చూస్తూ, టెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ ఊదుతూ, ఎదురుగా గోడకి వేళ్ళాడుతున్న ఫోటోల్ని చూడసాగేడు. అన్నిటి కన్నా కొంచెం పెద్దగా వున్న ఫోటోలో, ఇందాకా తలుపుతీసిన యువతి డాక్టర్ వేషంలో వుంది. కొద్దిగా పెరిగిన గడ్డంతో, నీరసంగా అవుపిస్తున్న ఒక వ్యక్తి మంచంమీద కూచుని ఆమెవైపు ప్రాధేయపూర్వకంగా చూస్తున్నాడు.

ఏదో నాటకంలో సీనుని తను చూస్తున్నట్టు టెంపో తెలుసుకున్నాడు. పక్కనే గోల్డుకలర్ ఫ్రేములోవున్న సన్మానపత్రం రామ్మోహన్ కి 'దర్శకరత్న' బిరుదు ఇవ్వబడినట్టు తెలియజేస్తోంది.

"గుడ్ మార్నింగ్, టెంపోగారూ!"

టెంపో చివాలున తలతిప్పి చూశాడు. ఫోటోలో

పేవ్మెంట్ గేటవతలో వున్న వ్యక్తి అతనిముందు నవ్వుతూ, ఆరోగ్యంగా నిలబడ్డాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్, మిస్టర్ రామ్మోహన్!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"మీ గురించి విన్నాను. మీరు రాసిన కొన్ని రియల్ క్రైమ్ ఆర్టికల్స్ చదివాను. మీరు మా ఇంటికి రావడం అదృష్టం! ఊరికే రారు, డిటెక్టివ్లు! చెప్పండి" అంటూ రామ్మోహన్ టేబుల్ కి అటువైపు వున్న కుర్చీలో కూచున్నాడు.

సిగరెట్ యాష్ట్రేలో పడేస్తూ, టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. "మిస్టర్ రామ్మోహన్, మోహన్ గురించి మీతో మాట్లాడాలని వచ్చాను...."

రామ్మోహన్ మొహం కొద్దిగా వివర్ణమైపోయింది. "అయామ్ సారీ ఫర్ హిమ్. నిన్న రాజారావుగార్ని ఫోన్ లో పలకరించాను. మోహన్ ఇంకా రాలేదన్నారాయన...."

"చదువుకునే రోజుల్లో మోహన్ మీతోబాటు నాటకాల్లో నటించేవాడని విన్నాను..." అంటూ టెంపో ఆగాడు.

రామ్మోహన్ బనీనుమీద టర్కిష్ టవల్ని సరుకున్నాడు. తలుపుతీసిన యువతి రెండు కప్పుల్లో కాఫీ ఇద్దరిముందూ పెట్టింది.

"టెంపోగారూ, నా భార్య మాలిని...." రామ్మోహన్ పరిచయం చేశాడు. మాలిని టెంపోకి నమస్తే చెప్పింది. టెంపో తలాడించాడు. మాలిని భర్త దగ్గరగా కుర్చీలో కూచుంది. కాఫీ ముగించి టెంపో సిగరెట్ వెలిగించాడు. పాకెట్ ని రామ్మోహన్ వైపు విసిరి,

చెప్పమన్నట్టు చూశాడు.

“టెంపోగారూ, మోహన్ ఒకే వొక నాటకంలో నటించాడు. ఆ నాటకానికి నేనే దర్శకత్వం వహించాను. అతను నాకు జూనియర్. కొంచెం బెదురుగా అవుపించే వాడు. ఆ నాటకంలో నేను సృష్టించిన కొడుకు పాత్రకి అతను బాగా సరిపోతాడనిపించింది. యాక్ట్ చేయమన్నాను; చేశాడు.... అంతే! మోహన్ మళ్ళా నాటకాలవేపు రాలేదు....” రామ్మోహన్ ఆగి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

కొడుకు పాత్ర! టెంపో ఆలోచిస్తూ చూశాడు. “ఐసీ....తండ్రి పాత్ర యెవరు వేశారో గుర్తుందా?”

“ఎందుకు గుర్తులేదు? ఆ నాటకాన్ని నేనే రాశాను, ధరించబోయే వ్యక్తుల్ని దృష్టిలో ఉంచుకొనే పాత్రల్ని బిల్డ్ చేశాను. తండ్రిగా రంగధామ్ నటించాడు” రామ్మోహన్ జవాబిచ్చాడు.

టెంపో సాలోచనగా తలపంకించాడు. “మిస్టర్ రామ్మోహన్, ఆ నాటకం డైలాగ్స్‌ని మీరు రికార్డు చేశారా?”

రామ్మోహన్ తల ఆడిస్తూ చూశారు. “మాలినీ, నేనూ, రంగధామ్, మోహన్ మరో ముగ్గురూ అందులో నటించాం. స్టేజిమీద డైలాగ్ చెప్పిన ప్రతిసారీ మైక్ దగ్గరగా కదిలి, జాగ్రత్తగా మాట్లాడ్డం కొంచెం కష్టంగా అనిపించింది. అందుచేత అందరం డైలాగ్స్ చెప్తూ, ఒక క్యాసెట్ రికార్డుచేశాం. టైమింగ్ అడ్జెస్టు చేసుకొని లిప్ మూవ్‌మెంట్ ఇచ్చాం. నాటకం బ్రహ్మాండంగా హిట్టయింది. ప్రీ రికార్డెడ్ క్యాసెట్‌ని ప్లే చేస్తూ మేం ఆడిన మొదటి నాటకం అదే!”

రామ్మోహన్ ఉత్సాహంతో చెప్పి, ఆగి, సిగరెట్ వెలిగించాడు. నాటకాల గురించి కదలేస్తే అతను ఆప కుండా మాట్లాడేలా వున్నాడని టెంపో గ్రహించాడు. ఉత్సాహంతో రామ్మోహన్ వైపు చూశాడు. తన ఆలో చనలు సరైన మార్గంలో ప్రయాణం చేస్తున్నాయి.

"మిస్టర్ రామ్మోహన్, ఆ క్యాసెట్ మీ దగ్గ రుందా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రామ్మోహన్ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. "....ఎందుకు?"

"చెప్తాను. క్యాసెట్ వుందా?"

"లేదు..వారం, పదిరోజులప్పుడు దాన్ని రంగధామ్‌కి పంపించాను...." మాలిని కల్పించుకొని అంది.

టెంపో, రామ్మోహన్ ఇద్దరూ ఆమెవైపు ఆశ్చ ర్యంతో చూశారు. కానీ, ఇద్దరిలోని ఆశ్చర్యాలకి కారణాలు వేరు.

"మాలీ, నాకు చెప్పలేదే?" రామ్మోహన్ అడిగాడు; భార్యవైపు చూస్తూ.

"మరిచిపోయాను. మీరప్పుడు ఊరెళ్ళారుగా! తిరి గొచ్చేసరికి గుర్తులేదు!" మాలిని చిన్నగా నవ్వింది.

"రంగధామ్ కొంచెం నిర్లక్ష్యం మనిషి. దాన్నె క్కడో పడేస్తాడు. మన దగ్గిర ఇప్పుడు ఆ నాటకం స్క్రిప్టు కూడా లేదు...." రామ్మోహన్ కొంచెం నిరు త్సాహంగా అన్నాడు. "జాగర్తగా, త్వరగా వాపసు చేయమని రంగధామ్‌కి చెప్పావా?"

"లేదు....అతను రాలేదు. ఫోన్ చేశాడు. ఇంటావిడ చెప్పింది. కిందికెళ్ళి మాట్లాడాను. అరగంటలో ఎవరో కుర్రాణ్ణి పంపుతాననీ, ఆ కాసెట్ పంపమనీ రంగధామ్

అన్నాడు. అరగంటలో వస్త్రా దేవడో వచ్చాడు. ఇచ్చి పంపాను” మాలిని వివరించింది.

రామ్మోహన్ నిట్టూర్చాడు. “ఆల్ రైట్....మనమే వెళ్ళి తీసుకోవాలి! రంగ్ధామ్ గిరాకే సీసేలోగా!” అంటూ టెంపో వైపు తిరిగాడు.

“అన్నట్టు టెంపోగారూ, క్యాసెట్ గురించి అడిగారు; దేనికి?”

టెంపో మౌనంగా మాలినివైపు చూశాడు. “మాలిని గారూ, ఆ వస్త్రా దేవడో, ఎప్పుడొచ్చాడో ఖచ్చితంగా చెప్పగలరా?”

మాలిని క్షణం సేపు ఆలోచిస్తూవుండిపోయింది. ప్రశ్నార్థకంగా భర్తవైపు చూసింది. “మీరు ఊరెళ్ళిం దెప్పుడు? రెండా, మూడా?” అందామె.

“రెండో తారీఖు నేగా?” రామ్మోహన్ ప్రశ్నతో జవాబిచ్చాడు.

“అవును. రెండే. ఆ రోజు మీరు వెళ్ళిపోయిన గంట తరవాత రంగ్ధామ్ ఫోన్ చేశాడు....” అంటూ ఆమె టెంపోవైపు నవ్వుతూ చూసింది.

టెంపో సాలోచనగా తలపంకించాడు. సగం కాలిన సిగరెట్‌ను యాష్‌ట్రేమీద నొక్కి, మెల్లిగా పైకి లేచాడు. భార్యాభర్తలిద్దర్నీ చూశాడు.

“థాంక్స్ ఎ లాట్. పొద్దుటే శ్రమ ఇచ్చాను.... వస్తాను” అన్నాడు.

“మిస్టర్ టెంపో, క్యాసెట్ మీకు యెందుకో చెప్ప లేదు!” రామ్మోహన్ పైకి లేస్తూ అన్నాడు.

“మోహన్ కోసం నేను వెతికాలి. అతని ఫోటో నా దగ్గరుంది. అతని కంఠం నేనెప్పుడూ వినలేదు. రూపం

మార్చమని మోహన్ నా పక్కనే నడుస్తున్నా నేను పోల్చుకోలేను. అందుకని..." టెంపో నవ్వుతూ ఆగాడు.

రామ్మోహన్ అర్థంకానట్టు చూశాడు; టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు.

"మిస్టర్ రామ్మోహన్, ఒక వ్యక్తికోసం కళ్ళతో మాత్రమే వెతికితే చాలదు. చెవులతో కూడా వెతకాలి!"

రామ్మోహన్, మాలినీ ఇద్దరూ నవ్వారు.

"అయితే ఆ క్యాసెట్ మీకు అర్జెంటుగా కావాలి! అవునా?" రామ్మోహన్ అడిగాడు.

టెంపో కింది పెదవిని పంటితో నొక్కుతూ ఉండి పోయాడు.

"టెంపోగారూ, కూచోండి. కిందికెళ్ళి రంగధామ్‌కి ఫోన్ చేస్తాను. వెంటనే క్యాసెట్ పట్రమ్మంటాను" రామ్మోహన్ మళ్ళీ అన్నాడు.

తల పంకిస్తూ టెంపో కూచున్నాడు. "రంగధామ్ ఇంట్లో ఫోనుందా?" ప్రశ్నించాడు.

"లేదు. పక్కింట్లో వుంది. అడ్వొకేట్ సుబ్బారావు విసుక్కోకుండా రంగధామ్‌ని పిలుస్తారు. కూతుర్ని అతని కివ్వాలని ఆయన ఆలోచిస్తున్నారు!" అంటూ రామ్మోహన్ గుమ్మంవైపు కదిలాడు.

టెంపో మాలినివైపు చూశాడు. కోల మొహం పెద్ద పెద్ద కళ్ళు. వంకీలు తిరిగిన జుట్టు. నాటకాల్లో రంగు పూసీ పూసీ ఆమె మొహం రంగు కొద్దిగా మారినట్టుంది.

"టెంపోగారూ, టీ తీసుకుంటారా?" అంది మాలిని.

"థాంక్స్ ఐ లైక్ టీ!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు. మాలిని జోరుగా వంటగదివైపు అడుగులేసింది. జేబు లోంచి సిగరెట్ పాకెట్ తీశాడు.

రెండు నిమిషాల్లో మాలిని టీ కప్పు టెంపో ముందు పెట్టింది. ఆమెవైపు చిరునవ్వుతో చూస్తూ టెంపో కప్పు అందుకున్నాడు. మెట్లమీద అడుగుల చప్పుడవుతోంది. కాసేపట్లో రామ్మోహన్ గదిలో ప్రవేశించి, తన కుర్చీలో కూచున్నాడు. టెంపో అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. రామ్మోహన్ మొహం అదోలా ఉంది.

"రంగధామ్ తను క్యాసెట్ కోసం ఫోన్ చేయలేదన్నాడు!" అన్నాడతను యెవర్నీ వుద్దేశించకుండా.

టెంపో టీ కప్పుని కింద పెట్టి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఏమిటీ?" మాలిని కంఠంలో ఆశ్చర్యం గంటలా మోగింది.

"తనకి క్యాసెట్ గురించి గుర్తేలేదనీ, దాంతో తనకేమీ పనేలేదనీ అన్నాడు రంగధామ్!" రామ్మోహన్ అన్నాడు.

"రంగధామ్ అబద్ధమాడుతున్నాడేమో!" టెంపో అన్నాడు.

రామ్మోహన్ తల అడ్డంగా ఆడించాడు. "నో మిస్టర్ టెంపో, అతను అబద్ధాలాడడు. ఆ అవసరం లేదు!"

"అవసరం ఉందో లేదో నాకు తెలీదు. క్యాసెట్ అవసరముందంటూ అతను నాకు ఫోన్‌లో చెప్పాడు!" మాలిని ఉద్రేకంతో అంది.

ఆమె మాటను వ్యతిరేకిస్తూ యేదో చెప్పబోయి, అయోమయంగా చూస్తున్న రామ్మోహన్‌ని టెంపో చిరునవ్వుతో చూస్తూ వుండిపోయాడు. అతని బుర్రలో యేవో ఆలోచనలు మెరుపుల్లా మెరుస్తున్నాయి. అతని మెదడులో దూరదూరంగా, చెల్లాచెదురుగా అల్లిబిల్లిగా

పడున్న దారాలన్నీ ఒక్కటిగా కలిసి, పెనవేసుకుని తాడుగా రూపొందుతున్నాయి.

టెంపో తటాలున పైకి లేచాడు. రామ్మోహన్, మాలినీ అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

“మిస్టర్ టెంపో ఈ క్యాసెట్ కథేమిటో గందరగోళంగా ఉంది నేను స్వయంగా వెళ్ళి రంగధామ్‌తో...”

“అవసరంలేదు! నేనే వెళ్తాను. రంగధామ్ నాకు తెలుసు. మీరు కంగారుపడకండి....” టెంపో అడ్డొస్తూ అన్నాడు.

“ఆ క్యాసెట్ నాకు కావాలి. నాటకం స్క్రిప్టు లేదు!” రామ్మోహన్ ఆత్రంగా అన్నాడు.

“డోంట్ గెట్ వర్రీడ్! మీ క్యాసెట్ ఎక్కడికీ పోదు! థాంక్యూ బోత్! వస్తా” అంటూ గుమ్మంవేపు నడిచాడు.

11

గది తలుపు తోసుకుని లోపలికి వచ్చిన డిటెక్టివ్ టెంపోని అతను ఆశ్చర్యంతో చూస్తూ మెల్లిగా కుర్చీ లోంచీ లేచాడు. పైజామామీద గ్లాస్గో జుబ్బా ధరించాడతను. జుబ్బాలోంచీ కండరాలు మెలికలు తిరుగుతూ అవుపిస్తున్నాయి.

“ఏమిటి మళ్ళీ వచ్చారు?” అన్నాడతను. అతని కంఠస్వరంలో స్నేహభావం, స్వాగతం లేవు.

“రావాల్సి వచ్చింది!” అంటూ టెంపో అతని దగ్గరగా నడిచాడు. అతని చిన్న చిన్న కళ్ళు రెస్టులెస్‌గా కదులుతూ టెంపోనే చూస్తున్నాయి. టెంపో అతని దగ్గరగా ఆగాడు. అతని పాముకళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు.

"నేను సాగిస్తున్న మోహన్ అన్వేషణ నన్ను మళ్ళీ నీ దగ్గరకు లాక్కొచ్చింది, రంగధామ్!"

రంగధామ్ కళ్ళల్లో విసుగు వెల్తుర్గా ప్రతిఫలించింది. తన అయిష్టాన్ని దాచుకోడానికి అతను ప్రయత్నించలేదు.

"రంగధామ్, మీ ఇంట్లో శబ్దరత్నాకరం, వెబ్స్టర్-డిక్షనరీలు వున్నాయా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

రంగధామ్ ప్రశ్న అర్థంకానట్టు చూశాడు. "ఉంటే వుంటాయి. నాన్న యింట్లో చెత్త పోగేశాడు, గది నిండా. నేనెప్పుడూ డిక్షనరీలు తిరగేయను ..."

"నువ్వెప్పుడూ పుస్తకాలు చదవ్వా?" టెంపో అడ్డొస్తూ అడిగాడు.

"ఎప్పుడేనా చదువుతాను. కొంతమంది మనుషుల్లాగే, కొన్ని పదాలూ నాకు అర్థంకావు. అయినా నేను కేర్ చేయను. డిక్షనరీలు రిఫర్ చేయను. అర్థంకాని మనుషుల్నీ, పదాల్నీ నేను అంతగా పట్టించుకోను. ఐ హేట్ దెమ్!" రంగధామ్ కంఠంలో చిరాకూ, నిర్లక్ష్యం ధ్వనించాయి.

టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. "రంగధామ్, రామ్మోహన్ భార్యకి ఫోన్ చేసి తెప్పించుకున్న క్యాసెట్ ఎక్కడుంది?" రంగధామ్ కనుబొమలు పైకి కదిలాయి, గొంగళిపురుగుల్లా.

"రామ్మోహన్ చెప్పాడా?" అతను నిర్లక్ష్యంగా అడిగాడు.

టెంపో తలాడించాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, నేను క్యాసెట్ తీసుకోలేదు!" రంగధామ్ కొంచెం కోపంగా అన్నాడు.

టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. "రంగధామ్,

ఆటకట్టయినప్పుడు తెలుసుకోడం మనిషికి ఆరోగ్యకరం!"

రంగధామ్ కనుబొమలు మళ్ళీ కలుసుకున్నాయి.

"వాట్ డూ యూ మీన్?"

"మీ నాన్నగారి లైబ్రరీ వోసారి చూద్దాం!" అంటూ టొంపో వెనక్కి తిరిగాడు.

"ఏమిటీ దౌర్జన్యం? నా ఇంటిని మీరు సోదా చేయలేరు!" ఆగ్రహంతో ధ్వనించిన రంగధామ్ కంఠం టొంపోని గుమ్మంముందు ఆపింది. వెనుదిరిగి అతన్ని నిర్లక్ష్యంగా చూశాడు టొంపో.

"నువ్వు నన్ను ఆపలేవు!"

రంగధామ్ ఛాతీ కొలిమితిత్తిలా పైకి ఉబికింది. పెదవులు వణికాయి. బిగుసుకున్న అతని పిడికిళ్ళని టొంపో నవ్వుతూ చూశాడు. వెనుదిరిగి గుమ్మం దాటాడు. హాల్లోంచి పుస్తకాలున్న గదిలోకి ప్రవేశించాడు.

ఇతర పుస్తకాల్లోంచీ కొద్దిగా ఇవతలికి పొడుచుకు వచ్చిన రెండు లావుపాటి డిక్షనరీలు అలాగే వున్నాయి. టొంపో వాటి దగ్గరగా ఆగాడు. వెబ్‌స్టర్ డిక్షనరీని ఇవతలికి లాగాడు. చకచకా పేజీలు తిరగేశాడు. దాన్ని పుస్తకాలమీద పెట్టి, శబ్దరత్నాకరం అందుకున్నాడు. పుస్తకం అతని వేళ్ళమధ్య ఇరుక్కుని ఇవతలికి వచ్చింది. టొంపో పుస్తకంవైపు చూడ్డంలేదు.

ఖాళీ అయిన రాక్ వెనకభాగం మీద అతని దృష్టి కేంద్రీకరించబడింది. అతని కళ్ళు తళుక్కున మెరిశాయి. అతని కుడిచెయ్యి రాక్‌లో ఏర్పడిన ఖాళీ ప్రదేశంలోకి దూరింది.

వెనక అడుగుల చప్పుడు. తలుపు శబ్దం చేస్తూ గోడని కొట్టుకుంది. డిటెక్టివ్ టొంపో వెనక్కి తిరగలేదు.

లోపలున్న వస్తువుని అతని వేళ్ళు పట్టుకున్నాయి.

అతని భుజమ్మీద యేదో చెయ్యి బలంగా పడింది. అతని శరీరం విసురుగా వెనక్కి తిప్పబడింది.

నిప్పులు కక్కుతూ చూస్తున్న రంగధామ్ ముఖం లోకి టొంపో ఆక్షేపణగా, ఎగతాళిగా చూశాడు. విజయగర్వంతో అతని కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

రంగధామ్ పళ్ళు కొరికాడు. అతని కుడిచెయ్యి నుత్తిలా పైకి లేచింది.

టొంపో చెయ్యి రాకెట్ లాంటి ఇతతలికి వచ్చింది. వేళ్ళ మధ్య పట్టుకున్న క్యాసెట్ ని అతను రంగధామ్ కళ్ళ ముందుకి జరిపాడు. రంగధామ్ రెప్పలు టపటప కొట్టు కుని, విచ్చుకున్నాయి. పైకెత్తిన అతని చెయ్యి కిందికి దిగి, పురి వొదులైన మోకులా వేళ్ళాడసాగింది.

తెల్లగా పాలిపోతున్న అతని మొహాన్ని టొంపో చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"రంగధామ్, ఇప్పుడేమంటావ్?"

టొంపో ప్రశ్న అతన్ని చెంపపెట్టులా తాకింది. మెరుస్తున్న టొంపో కళ్ళలోకి అతను అయోమయంగా చూశాడు.

"అది.... అది.... ఇక్కడికెలా వచ్చింది?" రంగధామ్ తడబడుతూ అన్నాడు.

టొంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "ఎలా వచ్చిందో, ఎందుకు వచ్చిందో కూడా నాకు తెలుసు, రంగధామ్! నీకూ తెలుసు. అయితే నాకు తెలుసని నువ్వు తెలుసు కోడానికి చెప్తాను, విను:

నువ్వు ప్రేమిస్తున్న ప్రతిమని తన్నుకుపోతున్న మోహన్ మీద కని నీ శరీరంలా నీలో పెరిగింది. సమయం

చూసి, అతన్ని కిడ్నాప్ చేశావు. సమయం చూసి, అతని ఆచూకీ చెప్తానంటూ రాజారావుకి ఫోన్ చేశావు. బహుమతిని రాన్సమ్ మొత్తంగా మార్చి, ఈ కాసెట్ లో వున్న మోహన్ డైలాగ్స్ ని తెలివిగా ఎడిట్ చేసి, మరో కాసెట్ లోకి ఎక్కించి, రాజారావుకి వినిపించావు. మోహన్ నీ దగ్గరున్నట్టు నమ్మించావు.

మీరిద్దరూ తండ్రీకొడుకులుగా నటించిన నాటకంలోని డైలాగ్స్ నీకు చక్కగా పనికొస్తాయని నీకు తెలుసు! తెలివిగా, ఈ రెండు నిఘంటువులలోని పదాల్ని రాజారావుకి డిక్టేట్ చేసి, అతనికి సూచనలిచ్చావు!"

"నో!" రంగధామ్ కంగారుగా అరిచాడు. "ఇది అన్యాయం! అక్రమం!"

"యస్. నువ్వు చేసిందంతా అన్యాయమే; అక్రమమే! రంగధామ్, మోహన్ని ఏం చేశావో, డబ్బు ఎక్కడ దాచావో చెప్పి లొంగిపో. అతన్ని హత్య చేయకుండా ఉంటే తక్కువ శిక్షతో తప్పించుకోగలవ్!"

రంగధామ్ తల ఆవేశంగా అటూ ఇటూ ఊగింది.

"మిస్టర్ టెంపో, మోహన్ని నేను ద్వేషించాను; ద్వేషిస్తున్నాను. కానీ కిడ్నాప్ చేయలేదు. వాళ్ళ నాన్న దగ్గర డబ్బు వసూలు చేయలేదు! డిక్షనరీలు, క్యాసెట్టూ—ఇవన్నీ నాకేం తెలీవు!"

"కాసేపట్లో అన్నీ తెలుస్తాయ్!" అంటూ టెంపో బిగ్గరగా ఈల వేశాడు.

హాల్లోంచి బూట్ల చప్పుడు వినిపించింది. కాసేపట్లో ఇన్ స్పెక్టర్ పృధ్వీరావ్ గదిగుమ్మంలో ఠీవిగా నిలబడ్డాడు. అతని చేతిలోని రివాల్వర్ రంగధామ్ నే చూస్తోంది. పృధ్వీరావ్ ఉద్రేకంతో లోపలికి అడుగులు

వేశాడు. రంగధామ్ అతన్ని కంగారుగా చూస్తున్నాడు.

"పృథ్వీరావ్, ఇతన్నీ, ఈ నిఘంటువుల్నీ, క్యాసెట్‌నీ నీ స్వాధీనంలోకి తీసుకో. ఎడిట్ చేసి రికార్డు చేసిన క్యాసెట్ యెక్కడుందో, మోహన్ యెక్కడున్నాడో, అయిదు లక్షలు యెక్కడున్నాయో అతని చేత కక్కించు!" బొంపో అన్నాడు.

"నో!" రంగధామ్ అరిచి, గుమ్మంవైపు తిరిగి పరుగెత్తబోయాడు. పృథ్వీరావ్ చేతిలోని రివాల్వర్ అతన్ని ఆపింది.

12

సాయంత్రం ఆరు దాటింది. టేబుల్ మీదున్న టెలిఫోన్ మోగింది. రిసీవర్ని లాగి చెవికి ఆనించాడు, ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్. అటువైపు కంఠం పలకగానే అతని మొహంలో యేదో తెరిపి వచ్చింది.

"బొంపో, ఆరుగంటలసేపు నీకోసం ఆఫీసులో కూలబడి వుండిపోయాను! ఎక్కడికి మాయమయ్యావ్?" అన్నాడతను ఆత్రంగా.

"ఏమిటి సంగతి?"

"గురూ, ఈసారి నువ్వు పొరబడ్డావనిపిస్తోంది. రంగధామ్ పాడిందే పాడుతున్నాడు. అతను అమాయకుడేమో అనిపిస్తోంది—ఏం చేయాలో తోచడంలేదు. ఇంతకీ నువ్వెక్కడున్నావ్?" ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రశ్నించాడు.

"పృథ్వీరావ్, రంగధామ్ అమాయకుడని నాకు తెలుసు...."

"వాట్?"

"అమాయకుడని తెలిసే అతన్ని నీతో తీసికెళ్ళమన్నాను!"

"వాట్?" ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ మళ్ళీ అరిచాడు.

"రెండో తేదీ పొద్దుట క్యాసెట్ కోసం అతను ఫోన్ చేసి, కుర్రాణ్ణి పంపినట్టు మనకి తెలుసు. అయితే, నాలుగో తేదీ దాకా, మోహన్ ఇంటిపట్టునే ఉన్నాడు. అంటే, నాలుగో తేదీ రాత్రికి మోహన్ అంతర్ధానమవుతాడని రెండో తేదీకే తెలిసిన వ్యక్తి ముందుజాగ్రత్తతో క్యాసెట్ తెప్పించుకున్నాడు...."

"ఎవరు?" పృథ్వీరావ్ అడ్డొస్తూ అరిచాడు.

"నువ్వు.... నేను! ఎవరైనా ఫోన్ చేసి, రంగధామ్‌గా చెప్పుకొని క్యాసెట్ తెప్పించుకోవచ్చు...."

"గురూ, అర్థంకాలేదు...."

అటువైపు నుంచి కేశవ్ చిన్నగా నవ్వాడు. "మొదట్లో నాకూ అర్థం కాలేదు. నేరంలో ఉపయోగించిన డిక్షనరీల్ని, క్యాసెట్‌నీ వెతికే కంటికి సులభంగా అవుపించేలా అమర్చి పెట్టేంత మూర్ఖంగా రంగధామ్‌కూడా నేరం చేయడు. పళ్ళెంలో వడ్డించినట్టు రెడీగా అతనింట్లో దొరికిన ఆ ఎవిడెన్స్ నాకు అనుమానాన్ని కలిగించింది. అసలు వ్యక్తి—అడకత్తెర—రంగధామ్ అమాయకత్వాన్ని తెలివిగా, అతి తెలివిగా ఉపయోగించుకుంటున్నాడని పసిగట్టాను. తోటలో దొంగిలించిన మామిడి పళ్ళను మెక్కేసి, టెంకల్ని అమాయకుడి మంచంకింద విసిరేసిన ఆ వ్యక్తి, రంగధామ్ ఇంటిమీద ఒక కన్నేసి వుంటాడని ఊహించాను. అందుకే, అతనికోసమే రంగధామ్‌ని నీతో తీసుకెళ్ళమన్నాను...."

"అర్థమైపోయింది! అసలు శాస్త్రి ఎవరు? ఎక్కడున్నాడు?" ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ ఆత్రంగా ప్రశ్నించాడు.

"నంబరు 33, టెంపుల్ స్ట్రీట్. ఈ అడ్రసుకి సరిగ్గా ఏడు గంటలకి చేరుకో. లోపల నేనుంటాను. గుమ్మంముందు ఊపిరి పీల్చుకోకుండా నిలబడు."

"టెంపో...."

"సారీ, పృథ్వీ! టైమ్ ఈజ్ ప్రెషస్! సెవన్ ఆఫ్ ది క్లాక్!"

అటువైపున క్లిక్ అంది. రిసీవర్ని పెట్టేసి, ఇన్స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ టైం చూశాడు. ఏడుగంటలవ్వడానికి ఇంకా బోల్డన్ని నిమిషాలున్నాయ్. సాలోచనగా అతను బెల్ నొక్కాడు.

13

డిటెక్టివ్ టెంపో సిగరెట్ పీకని కిందపడేసి, బూటుకాలితో నొక్కుతూ క్షణకాలం ఆలోచించాడు. అతని చెయ్యి తలుపుమీద చప్పుడు చేసింది.

రెండు నిమిషాలు గడిచాయి.

తలుపు వెనక చిన్నగా చప్పుడైంది. బోల్టు లాగబడింది. తలుపు కొద్దిగా తెరుచుకుంది.

"సారీ ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్. మీతో అర్జెంటుగా మాట్లాడాలి...." అన్నాడు టెంపో, కొద్దిగా తెరుచుకున్న తలుపుమీద అరచేతిని వేస్తూ.

"సారీ, నా ఆరోగ్యం బాగోలేదు. రేపు రండి" అన్నాడతను, తలుపు మూసే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"'రేపురా!' అంటానికి నేను అడుక్కుతినేవాణ్ని కాను; అప్పులాణ్ని కాను, మిస్టర్ శ్రీనివాసరావ్!" టెంపో తీక్షణంగా అన్నాడు. అతని చెయ్యి బలంగా తలుపుని తోసింది.

అప్రయత్నంగా శ్రీనివాసరావు లోపలికి జరిగాడు.

టెంపో లోపలికి నడిచి, వెనక్కి తిరిగాడు. తలుపుని మూసిన శ్రీనివాసరావు కోపాన్ని దిగమింగుతూ చూస్తున్నాడు. టెంపో అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"మిస్టర్ శ్రీనివాసరావ్, ఆరోగ్యం బాగోలేదన్నారు. తిరిగి తిరిగి అలిసిపోయారా?"

"పొద్దుట్నుంచీ వొంట్లో బాగోలేదు. మంచం దిగనే లేదు. ఇంతకీ మీకు ఏం కావాలి?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. త్వరగా పనిముగించుకొని వెళ్ళిపొమ్మంటోంది అతని వాలకం.

టెంపో మాట్లాడకుండా హాలు మధ్యకి నడిచాడు. సోఫాలో కూచుని సిగరెట్ వెలిగించాడు. కూచోడమా వొద్దా అని సందేహిస్తూ నిలబడ్డ శ్రీనివాసరావుని సిగరెట్ పొగలోంచీ చూశాడు. "సిడౌన్!"

శ్రీనివాసరావు అప్రయత్నంగా కూచున్నాడు.

"మీ ఆవిడ లేదా? ఆమె కాఫీ చాలా బాగా చేస్తుంది...." అన్నాడు టెంపో.

శ్రీనివాసరావు అవులించాడు. "కుసుమ.... పుట్టింటికెళ్ళింది...." అన్నాడు మెల్లగా.

"ఆమె పుట్టిల్లు మద్రాసా?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"విజయవాడ లెండి. ఇంతకీ మీరు వచ్చిన పని...." శ్రీనివాసరావు ఆగాడు.

"శ్రీనివాసరావ్, కారణం లేకుండా మనిషి అబద్ధాలాడడు. నువ్వు రెండు అబద్ధాలాడావ్! ఎందుకు?" టెంపో ఏకవచనంలో అన్నాడు.

"మీ అర్థం?" శ్రీనివాసరావు అయోమయంగా చూస్తూ అడిగాడు.

"నీ అనారోగ్యం గురించీ, నీ భార్య పుట్టింటికెళ్ళడం గురించీ అబద్ధాలాడావ్ ..."

"మిస్టర్, టెంపో, డిసీజ్ టూ మచ్! ఏదో పెద్ద వారని మీకు మర్యాదిచ్చాను...."

"నువ్విచ్చే మర్యాదకోసం నేనిక్కడికి రాలేదు!" టెంపో అడ్డొస్తూ మధ్యలో అన్నాడు. "శ్రీనివాసరావ్ రోజంతా నువ్వు కాలుకాలిన పిల్లిలా తిరుగుతూనే వున్నావు. రైల్వే స్టేషన్, టెలిఫోన్ ఎక్స్ఛేంజ్, బస్టాండ్, రంగధామ్ ఇల్లున్న వీధి...."

"ఏమిటీ వాగుడు?" శ్రీనివాసరావు గద్దించాడు. అతని మొహం పైపొట్టు తీసేసిన కందగడ్డలా అయింది.

"ఇవాళ మధ్యాహ్నం ట్రెయిన్‌లో మీ ఆవిణ్ని మద్రాసు పంపించావు. పుట్టింటికి విజయవాడ వెళ్ళిందన్నావు. రోజంతా తిరుగుతూనే వున్నావు; ఉదయం నుంచీ మంచం దిగలేదన్నావు! దీనికంతకీ...." అతని మాటలు వినిపించనట్టు టెంపో చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"వాళ్ళన్నయ్య మద్రాసులో వున్నాడు. అమ్మా నాన్నా వున్న పుట్టింటికెళ్ళినా, అన్నయ్య ఇంటికెళ్ళినా పుట్టింటికెళ్ళినట్టే లెఖ్ఖ!" శ్రీనివాసరావు అడ్డొస్తూ ఎగతాళిగా అన్నాడు.

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "మద్రాసులో, విల్లివాకంలో నీ భార్య అన్నయ్య కాదు; నీ అన్నయ్య వున్నాడు! ఆల్‌రైట్.... ఆరోగ్యం బాగోలేదని ఎందుకు అబద్ధమాడావు?"

శ్రీనివాసరావు నిప్పులు కక్కుతూ చూశాడు. "మిస్టర్, ఎవరో ముక్కూ మొహం తెలీని వ్యక్తి ఏదీ

కాని వేళ ఇంట్లోకి దౌర్జన్యంగా ప్రవేశించి, నన్ను అబద్ధాలకోరుగా చిత్రిస్తూ కూచుంటే వినటానికి నేను అనామకుణ్ని కాను? గెటౌట్!"

టెంపో నవ్వుతూ కాలుమీద కాలు వేసుకున్నాడు. వెక్కిరింపుగా నవ్వుతూ శ్రీనివాసరావు కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"శ్రీనివాసరావ్, చాలా చాలా తెలివిగా అంతా చేశావు. కానీ అతి తెలివి నిన్ను అడకత్తెరలో ఇరికించింది!" అన్నాడు టెంపో 'అడకత్తెర' అన్న పదాన్ని నొక్కుతూ.

శ్రీనివాసరావు కళ్ళల్లో యేదో మార్పొచ్చింది. ప్రయత్నించి, చిటికెలో ఆ మార్పుని తుడిచేశాడతను. "వాట్ డూ యూ మీన్?"

టెంపో సిగరెట్ పీకని వాల్లో దూరంగా విసిరి మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. శ్రీనివాసరావు కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూశాడు.

"మోహన్ని నీ చెల్లెలు ప్రేమించింది. మోహన్ ఆమె కోసం సర్వాన్నీ త్యాగంచేయడానికి సిద్ధంగా వున్నాడని నువ్వు గ్రహించావు. కట్నాలూ, కానుకలూ చెల్లించి చక్కటి పెళ్ళికొడుకుని సంపాయించే శక్తి నీకు లేదు. ప్రతిమ ప్రేమ మూలంగా, ధనికుడైన రాజారావుతో వియ్యం నీకు లభిస్తుంది; రాజారావు అంగీకరిస్తే. కానీ ఆకాశంలో వుండే రాజారావు అడుసులో ఉండే నీతో బంధుత్వం చేసుకుంటాడన్న నమ్మకం నీకు లేదు. తండ్రి తన ప్రేమని అంగీకరిస్తాడన్న ఆశ మోహన్‌కి లేదు...."

"ఈ పిచ్చివాగుడు వింటానికి నాకు వోపిక లేదు!" శ్రీనివాసరావు అరిచాడు.

"అంచేత బ్రహ్మాండమైన ప్లాను వేశావు. చట్టబద్ధంగా నీ చెల్లెలికి పెళ్ళీడువచ్చే రోజుదాకా ఆగావు. నీ చెల్లెలు టూరిస్టు బస్సులో వెళ్ళింది. ఆమె మైసూర్లో దిగిపోయింది. నీ మాటల్నీ, ప్లాన్‌నీ గుడ్డిగా నమ్మిన మోహన్ యెవ్వరికీ చెప్పకుండా మైసూరు వెళ్ళిపోయాడు. మూడొంతులు వాళ్ళు నీ సలహా ప్రకారం యే చాముండేశ్వరి సన్నిధిలోనో భార్యాభర్తలుగా రూపొంది ఉండాలి.

"ఈలోగా రాజారావు కొడుకు గురించి పేపర్లో ప్రకటన ఇచ్చాడు. నీ బుర్ర కత్తిలా పనిచేసింది. ఆర్థికమైన ఇబ్బందుల్లో ఉన్న నువ్వు ఒక దెబ్బకి రెండు పిట్టల్ని కొట్టాలనుకున్నావ్. మోహన్ ఆచూకీ తెలిసిన వ్యక్తిలా నటిస్తూ రాజారావుని కాంటాక్టు చేశావు. ఫోనుద్వారా మోహన్ కంఠాన్ని అతనికి వినిపించి, మోహన్ని కిడ్నాప్ చేసినట్టు నాటకం ఆడి, అయిదు లక్షలు రాన్సమ్‌గా గుంజాలనుకున్నావు! మోహన్ నీ ఇంటికి అల్లుడయ్యాడు. అయిదు లక్షలు నీ చేతుల్లో వాలింది. సమయం చూసి మోహన్ని తెరవెనకనుంచి ఇవతలికి రప్పించాలనుకున్నావ్...."

"ఇది ఘోరం! అన్యాయం!" శ్రీనివాసరావు బొబ్బలెడుతూ, తటాలున లేచాడు. అతని మొహం జేవురించింది. పెదవులు వణకడం ప్రారంభించాయి "ఆ నేరం మీద రంగధామ్‌ని అరెస్టు చేశారు! మీరు అన్యాయంగా."

"రంగధామ్ అరెస్టయినట్టు నీకెలా తెలుసు?' టెంపో అడ్డొస్తూ గద్దించాడు.

"నాకే కాదు; అందరికీ తెలుసు!" శ్రీనివాసరావు వెటకారంగా అన్నాడు.

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "ఆ ఆరెస్టు యెంతో రహస్యంగా జరిగింది. ఇన్ స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ కీ, నాకూ, రంగధామ్ కీ తప్ప మరెవ్వరికీ తెలీదు! నువ్వు రంగధామ్ మీద వో కన్నేసి ఉంచావు ..."

"ఎందుకో?" శ్రీనివాసరావు వెటకారంగా అన్నాడు.

"అతను ప్రతిమని ప్రేమించాడని నీకు తెలుసు. మోహన్ని ద్వేషిస్తున్నాడని ఇంకా బాగా తెలుసు. అంచేత అనుమానాన్ని అతనిమీదికి సరఫరా చేయడానికి నువ్వు చాలా శ్రమపడ్డావు. అతని పేరుతో ఫోన్ చేసి క్యాసెట్ తెచ్చుకున్నావు. ఆ నాటకంలో నువ్వు నటించలేదు. అయితే రిహార్సల్స్ సమయంలో ప్రాంప్టింగ్ నిర్వహించావని రామ్మోహన్ ద్వారా ఇవాళే తెలుసుకున్నాను.

రంగధామ్ ఇంట్లో శబ్దరత్నాకరం, వెబ్ స్టర్ డిక్షనరీలున్నాయని నీకు తెలుసు. ఆ రెండింటినీ ముందుకు లాగి, వెనక క్యాసెట్ ని ఇరికించావు. లైబ్రరీకి వెళ్ళి వోపిగ్గా కూచుని ఆ రెండు నిఘంటువుల్లో నీకు అవసరమైన పదాల్ని యేరుకుని, వ్రాసుకున్నావు. రెండురోజులు లైబ్రరీకి వెళ్ళి, రెఫరెన్స్ బుక్స్ లో ఉన్న నిఘంటువుల్ని అడిగి తీసుకున్నావు. లైబ్రేరియన్ కి నువ్వు తెలుసు. ఇవాళ అతన్ని కల్సుకున్నాను...."

"నో!" శ్రీనివాసరావు కీచుగా అరిచాడు. అతని శరీరం వణకసాగింది. "ఇవన్నీ ....ఇవన్నీ ....అబద్ధాలు.."

"డిక్షనరీల్ని ముందుకిలాగి క్యాసెట్ ని అక్కడ ప్లాంట్ చేసినప్పుడు నిన్నెవరూ చూడలేదనుకున్నావ్. బస్కీలు తీయడంలో మునిగిపోయిన రంగధామ్ నిన్ను

చూడలేదు. కానీ, బాత్‌రూమ్‌లోంచీ అప్పుడే ఇవతలికి వస్తున్న రంగధామ్ తల్లి వరండా దిగి గేటువైపు వెళ్తున్న నిన్ను చూసింది. తరచుగా వెళ్ళి రంగధామ్‌ని కల్సుకునే నీ గురించి ఆమె పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. అయితే ఇవాళ సాయంత్రం నేను ప్రశ్నించాక, నిన్ను చూసినట్టు ఆమె చెప్పింది. నిన్ను ఊరేగించి మైక్‌లో అడిగితే, నీ కోసం క్యాసెట్ తెచ్చిన వర్రాడు నిన్ను పోల్చి చెప్పేస్తాడు!" టెంపో ఆగాడు. సిగరెట్ దమ్ము లాగి అతనివైపు చూశాడు.

శ్రీనివాసరావు సోఫాలో కూలబడ్డాడు. ఉక్కిరి బిక్కిరవుతూ టెంపోని చూశాడు. రెండుక్షణాల్లో తెప్పరిల్లి చిన్నగా దగ్గాడు. "మిస్టర్ టెంపో, మీరు చెప్తోందంతా తార్కికంగా వుంది. ఎవరైనా మీ రీజనింగ్‌ని నమ్ముతారు. మీరు పొరబడుతున్నారు. నేను మీరన్న నేరాలు చేయలేదు. కానీ.... కానీ.. చెల్లాయీ, మోహన్ మైసూర్లో ఉన్న సంగతి ... తెలుసు.... అది మీకెలా తెలుసు?"

"అంతా చెప్తాను. రెండో తేదీన కాకుండా, తరవాత నువ్వు క్యాసెట్ తెప్పించుకొనివుంటే, ఆపని రంగధామ్ చేశాడని నేను అనుకునేవాణ్ని. కానీ, మోహన్ నాలుగో తారీఖున మాయం అవుతాడని తెలిసిన వ్యక్తి తప్ప మరొకరు అంత ముందు జాగ్రత్తో ప్లాన్ చేయలేరు. ఇవాళ రంగధామ్ అమాయకత్వాన్ని అతని కళ్ళల్లో చూశాక, నేను దొరను దొంగలా ఊహిస్తున్నట్టు అనుమానం వేసింది...."

శ్రీనివాసరావు నవ్వు టెంపో మాటలకి ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టింది. అతను నిర్లక్ష్యంగా టెంపోని చూశాడు,

"మిస్టర్ టెంపో, మీరు చెప్పిందానిలో సగం కరెక్ట్. రెండో సగం కేవలం ఊహాగానం! మోహన్, నా చెల్లెలూ ఇద్దరూ పెద్దవాళ్ళయ్యారు. వాళ్ళ ఇష్టానుసారం పెళ్ళిచేసుకునే హక్కు వాళ్ళకుంది. నా సహాయం లేకున్నా వాళ్ళు మొగుడూ పెళ్ళాలవగలరు. అయ్యారు! అంచేత నేను అతన్ని కిడ్నాప్ చెయ్యలేదు. రాన్సమ్ వసూలు చేయలేదు! నామీద మీ అనుమానం బేస్ లెస్! అది నిలవదు. ఎందుకంటే, హనీమూన్ ముగిశాక మోహన్ తిరిగొచ్చాక నిజం తెలుస్తుంది...."

ఈసారి టెంపో నవ్వు అతన్ని ఆపింది. "శ్రీనివాస రావ్, కిడ్నాప్ నాటకం గురించీ, అయిదు లక్షల వసూలు గురించీ మోహన్ కి తెలీదు, కొడుకు తిరిగి ఇల్లు చేరాక, పైకం గురించి రాజారావు బెంగ పెట్టుకోడు. నీ ప్లాన్ ఫలితంగా అమాయకుడైన రంగధామ్ బలిపశువుగా పోలీసులకి చిక్కిపోతాడు. డబ్బు దొరక్కపోయినా, అతను కిడ్నాపర్ గానే లెక్కించబడతాడు. రంగధామ్ అలాంటి పాడుపని చేయడానికి వెనుదియ్యడని మోహన్, ప్రతిమా ఇద్దరూ చెప్పగలరు. రాగానే నువ్వు వాళ్ళకి బ్రెయిన్ వాష్ చేస్తావ్...."

శ్రీనివాసరావు కుడిచేతిని పైకెత్తాడు తీక్షణంగా టెంపో కళ్ళల్లోకి చూశాడు. "చివరిసారిగా చెప్తున్నా. నేను రాజారావునుండి డబ్బు వసూలు చేయలేదు! నా చెల్లెలు తను ప్రేమించిన వ్యక్తిని పెళ్ళాడ్డంలో సహకరించాను. అది నేరంకాదు!"

టెంపో మెల్లగా పైకి లేచాడు. శ్రీనివాసరావువైపు హీనంగా చూశాడు. "ఓకే, శ్రీనివాసరావ్....జరిగిందాన్ని, చేసిందాన్ని అంగీకరించి శిక్ష తగ్గించుకునే

ప్రయత్నం చేస్తావన్న నమ్మకంతో ఇంతసేపూ నీతో మాట్లాడుతూ కూచున్నాను. నువ్వు మైసూర్ లో ఉన్న నీ చెల్లెల్ని, మోహన్ని రేపు బయల్దేరి రమ్మని ఫోన్ చేసిన సంగతికూడా నాకు తెలుసు. నేను వెళ్తాను. రావాల్సిన వాళ్ళొస్తారు. అడగాల్సింది అడుగుతారు!" అంటూ అతను చకచకా గుమ్మంవైపు నడిచాడు. గొళ్ళెంతీసి, తలుపు కొద్దిగా లాగి పట్టుకున్నాడు.

"టెంపోగారూ!" శ్రీనివాసరావు కంఠం అతన్ని ఆపింది. టెంపో తిరిగి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు

"నిరాధారంగా నన్ను అనుమానిస్తున్నారు! మీ పనికిమాలిన రీజనింగ్ తో పోలీసుల్ని తికమక పెట్టి నా మీదికి ఉసిగొలపకండి! అది అన్యాయం...."

"శ్రీనివాసరావ్, నిరాధారంగా కాదు: ఆధారాలు అవసరాన్ని మించి ఉన్నాయ్! రంగధామ్ లా నటిస్తూ క్యాసెట్ తెప్పించుకున్నావు. లైబ్రరీకి వెళ్ళి డిక్షనరీలు పారాయణ చేస్తూ కూచున్నావు. క్యాసెట్ ని రంగధామ్ ఇంట్లో పెట్టావు...."

"వాటిని మీరు నిరూపించలేరు అవన్నీ కట్టుకథలు!" శ్రీనివాసరావు ఎగతాళిగా, సగర్వంగా అన్నాడు.

టెంపో తలుపునుంచీ దూరంగా జరిగాడు. "అలాగని నిన్ను నువ్వు మభ్యపెట్టుకోవద్దు. రాజారావు గారుని ఆ రాత్రి, నిర్జనంగా ఉన్న రోడ్లో వదిలివెళ్తున్న నిన్ను బీట్ కానిస్టేబుల్ చూశాడు. ఏ క్షణంలో అయినా పోలీసులొస్తారు. మద్రాసు పోలీసులనుండీ వాళ్ళకి వర్తమానం ఈపాటికి వచ్చేవుంటుంది. నీ భార్యద్వారా నువ్వు పంపించిన సూట్ కేస్ లో అయిదులక్షలూ, ఎడిట్ చేసిన క్యాసెట్ వాళ్ళకి స్టేషన్ లో నే దర్శనం ఇచ్చి

వుంటాయి! అమాయకురాలైన నీ భార్యను, పాడుపనికి ఉపయోగించుకుని ...."

ఉన్నట్టుండి సుడిగాలిలా దూసుకొస్తున్న శ్రీనివాసరావుని చూస్తూ టొంపో ఆపేసి, తటాలున పక్కకి జరిగాడు. శ్రీనివాసరావు టొంపోవైపు రాలేదు. తలుపుని గజబలంతో విసురుగా లాగి అవతలికి దూకేశాడు.

టొంపో జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి, శాంతిమయంగా వెలిగించాడు. గుమ్మం దగ్గర చప్పుడైంది. విలవిల్లాడుతున్న శ్రీనివాసరావుని లోపలికి తోసుకొస్తున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్. అతని మొహం ఉద్రేకంతో మెరుస్తోంది. అతని చేతిలో రివాల్వర్ శ్రీనివాసరావు డొక్కలో గుచ్చుకుంది.

"శ్రీనివాసరావ్, విగ్రహంలా నుంచో. కదిలే డొక్క చీరుకుపోతుంది!" పృథ్వీరావ్ కంఠం ఖంగుమంది.

టొంపో చిరునవ్వుతో శ్రీనివాసరావు మొహంలోకి చూశాడు. శ్రీనివాసరావు మొహం పాలిపోయి, చెమటతో తడుస్తోంది. ఎండిపోతున్న అతని పెదవులు వణుకుతున్నాయి. ఎర్రటికళ్ళు రెప్పపాటులేకుండా టొంపోవైపు చూస్తున్నాయి. ఆ కళ్ళల్లో ఆగ్రహంలేదు. ఆందోళనా, భయం ఆ కళ్ళల్లో ఎర్రగా ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.

ఇన్ స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ జేబులోంచి విజిల్ తీశాడు. మరుక్షణం విజిల్ శబ్దం హాల్లోని నిశ్శబ్దాన్ని చెల్లాచెదురు చేసింది. ఇంటిముందు టకటకమంటూ బూట్ల చప్పుడు చేశాయి. నలుగురు సాయుధ పోలీసులు లోపలికి జొరబడ్డారు....

14

ఇన్ స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ ఆఫీసు గదిలో అందరూ కూచున్నారు. డిటెక్టివ్ టెంపో, రంగధామ్, రాజారావు పృథ్వీరావ్ తెప్పించిన టీలు తాగేశారు.

రాజారావు ఉత్సాహంతో కరోనా కలిగించాడు. టెంపోవైపు చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“మిస్టర్ టెంపో, నిర్విరామంగా కృషిచేశారు. నిజం నిరూపించారు. థాంక్స్ ఎలాట్ .... అయితే నాకు తెలిసిన నిజం సంతోషం కలిగించేదిగా లేదు....” రాజారావు ఆగి, బరువుగా నిట్టూర్చాడు.

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు “తన పెరుగుదలని పైకి చూపించే అవకాశం, చొరవా ఇవ్వకుండా, మీ గొడుగుకింద మీ కొడుకుని పెంచారు. మోహన్ లోపల్లోపలే ఎదిగాడు. మీతో చెప్పే ధైర్యంలేక, ప్రతిమ కోసం పరారయ్యాడు. వెళ్ళేయ్యాక మీరూ, మీ లక్షలూ అతన్ని యేమీ చేయలేరని శ్రీనివాసరావు అతనికి చూపించాడు. నచ్చిన పిల్లని మోహన్ పెళ్ళాడినందుకు సంతోషించి, అతన్ని మెచ్చుకోండి....”

“ఆ పిల్ల.... ప్రతిమ మరీ బరి తెగించింది. అలాంటి తత్వం వున్న వాళ్ళు మా ఇంటి కోడలుగా....” రాజారావు యేదో చెప్పబోయాడు.

“మిస్టర్ రాజారావ్, తన అన్న శ్రీనివాసరావు చేసిన పాడుపనిలో ఆమెకి వాటా వుందనుకోడం పొరపాటు. ఆడది తెగించడానికి కారణం మగాడే. మీ కొడుకే ఆమెకి ధైర్యం చూపించి వుంటాడు.

రాజారావు తల బలహీనంగా ముందుకీ వెనక్కీ ఆడింది.

"టెంపో, రంగధామ్‌ని అరెస్టు చేశాక, నీ అనుమానం శ్రీనివాసరావు మీదికి ఎలా మళ్ళిందో అర్థం కావటంలేదు.." ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ అన్నాడు.

"రంగధామ్‌ని పట్టిచ్చేలా ఒకేచోట, కళ్ళని పొడుస్తున్నట్టు కుప్పపోసిన సాక్ష్యాలే నాలో అనుమానం కలిగించాయి. రంగధామ్‌ని అపరాధిగా చూపించడానికి ఏర్పాటు చేయబడిన సాక్ష్యాలు అతను అమాయకుడంటూ తమ భాషలో నాలో బొబ్బలెట్టసాగేయి. ముందు చూపుతో. అసలు వ్యక్తిని ఏమార్చటానికి, రంగధామ్‌ని అరెస్టు చేయమన్నాను...." టెంపో ఆగి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

ముగ్గురూ ఏకాగ్రతతో అతన్నే చూస్తున్నారు. టెంపో ప్రారంభించాడు:

"మోహన్‌ని తన చెల్లెలు ప్రేమిస్తోందన్న విషయం అతను దాచాడు. బాధ్యత కలిగిన అన్నయ్యగా నాముందు నాటకం ఆడాడు. అతను మాట్లాడుతున్నప్పుడు అతని భార్యనే చూస్తూ కూచున్న నాకు లీలగా అనుమానం వేసింది. భర్త పూర్తిగా నిజం చెప్పటంలేదన్న భావం ఆమె కళ్ళల్లో అమాయకంగా అవుపించింది.

"అంతేకాకుండా శ్రీనివాసరావు నాతో మొదటే అబద్ధమాడాడు. ప్రతిమ పేపర్లో చూసి, మోహన్ అంతర్థానం గురించి తనకి చెప్పిందన్నాడు. నిజంగా ప్రతిమ టూరిస్టు బస్సులో వెళ్ళిననాటికి రాజారావుగారు పేపర్లో ప్రకటన వెయ్యలేదు! తనని చేరుకోడానికి శ్రీనివాసరావే నాకు క్లూలు ఏర్పాటు చేశాడు! పైకి కనిపించేలా అతను వేసిన పట్టాలమీదే వెళ్ళివుంటే రంగధామ్ బలయిపోయేవాడు...."

"గురూ, బీట్ కానిస్టేబుల్, అర్ధరాత్రి దాటేక శ్రీనివాసరావు గార్ని నేతాజీ రోడ్‌లో వదిలేయడం చూసినట్టు నాకు చెప్పలేదే!" పృధ్వీరావ్ నవ్వుతూ అడిగాడు.

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "బీటు కానిస్టేబుల్ చూసేగా చెప్పడానికి!"

"వాట్?" ఇన్‌స్పెక్టర్ పృధ్వీరావ్ అరిచాడు.

"శ్రీనివాసరావుని బోల్తాకొట్టించడానికి అలా బుకాయించాను! తరవాత — మద్రాసు పోలీసులు అతని భార్యనీ అయిదు లక్షల్నీ రైల్వేస్టేషన్‌లో రిసీవ్ చేసుకున్నారనీ బుకాయించాను!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఇంకనట్లో నువ్వు నిజంగానే మద్రాసు పోలీసులుకి ఇన్‌ఫార్మ్ చేశావేమో అనుకున్నా!" పృధ్వీరావ్ పకపక నవ్వాడు.

"టెంపోగారూ, మీ ప్రవర్తన నన్నెంతో అఫెండ్ చేసింది. కేసులో ఇరికించి, తాట వొలిచేస్తారేమో అని నిజంగానే హడిలిపోయాను. చివరికి, రక్షించారు; థాంక్స్!" రంగధామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"నిన్నూ, రాజారావుగార్ని అడకత్తెరలో ఇరికించా అనుకున్న శ్రీనివాసరావు అడకత్తెరలో తనే ఇరుక్కున్నాడు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"రాజారావుగారో, శ్రీనివాసరావు అంతా కక్కేశాడు. మైసూర్లో ఉన్న మీ అబ్బాయితో మాట్లాడాం. తెల్లారేలోగా మీ కొడుకూ, కోడలూ మీ ఇంటికి చేరుకుంటారు. ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ పూర్తయ్యాక మీరు

చెల్లించిన అయిదు లక్షలూ మీకు వాపసు చేయబడ తాయి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీరావ్.

"థాంక్స్ ఇన్‌స్పెక్టర్. రేపు సాయంత్రం మా ఇంట్లో రిసెప్షన్ ఏర్పాటు చేస్తున్నా. దానికి టెంపో గారూ, మీరూ, కమీషనర్ గారూ ముగ్గురూ వస్తు న్నారు!" రాజారావు నవ్వుతూ అన్నాడు.

"రంగ థాంక్స్, లెటస్ గో!" అంటూ టెంపో లేచాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, మీ ఫీజు...." అంటూ కుర్చీ లోంచి లేచాడు రాజారావు.

"కవర్లో పెట్టి రెడీగా ఉంచండి. రేపు రిసెప్షన్‌కి వస్తాగా!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

—:అ యి పో యిం ది:—